

CON ONG

tuần báo trào phúng đối lập

(môn bài nhà nước cấp số 3716/TBTT-CHBCI)

SỐ 198

12 TRANG 25 TỈ

TUẦN LỄ TỪ 13-01

ĐẾN 20-1-1972

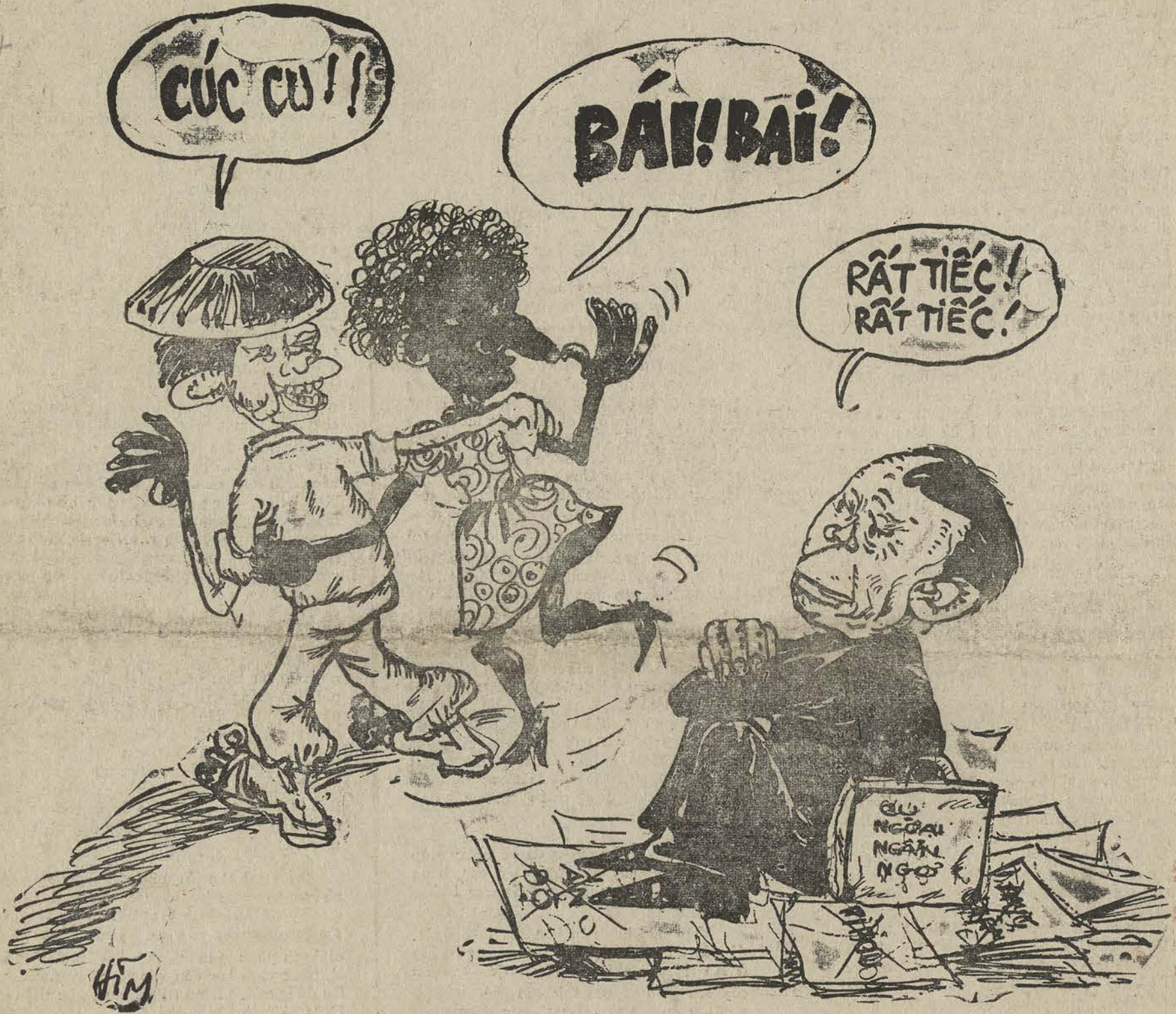
Chủ Nhiệm : NGUYỄN VĂN MINH

— Đầu bếp : MINH VỒ

— Địa chỉ liên lạc : 54 VÕ TÁNH

— ÓNG NÓI : 93801

wason
DS 531
C944+

CẦN CÓ THÁI ĐỘ THÍCH ĐÁNG BỐI VỢI VỤ TRỞ MẶT CỦA MỘT PHỤ THUY CẢ RI CAY

Ngày 7-1-1972, chánh phủ Ấn Độ đã chánh thức nâng Tòa Tổng Lãnh Sự Ấn tại HN lên hàng Đại sứ quán, và vẫn duy trì tình trạng Tổng Lãnh sự tại Saigon.

Việc làm của chánh phủ Ấn, trước hết là công khai từ bỏ cái thế trung lập của mình, sau nữa, rõ ràng tỏ ra coi trọng chánh quyền CS Bắc Việt hơn VNCH.

Cách đây hơn một năm, Ấn Độ đã từng chơi xấu VNCH bằng cách chính thức mời Thị Bình, ngoại trưởng trong chánh phủ ma của VC tới thăm Ấn. Có lẽ vì VNCH không có phản ứng thích đáng, nên Ấn Độ quen mui, công khai ngả theo kẻ thù của VNCH là CSBV.

Quyền lợi của Ấn Độ tại Nam VN còn rất nhiều trong khi tại BV hầu như không còn gì cả. Thế mà Ấn dám

chơi xấu Nam VN, đó là thái độ không thể tha thứ được.

Chánh phủ VN đã phản ứng bằng cách không thừa nhận Đại diện của Ấn làm Chủ tịch Ủy hội Quốc tế ở VN và không cho ông này nhập cảnh. Sáng 11-1-72, mấy trăm người đã biểu tình kéo tới trước trụ sở của phái đoàn Ấn Độ trong Ủy hội Quốc tế, xe cờ Ấn và trưng biểu ngữ đả đảo.

Phản ứng của chánh phủ chỉ có tính cách lấy lệ. Biểu tình xé cờ cũng chỉ là hình thức ồn ào, bùng lên như lửa rơm rồi tàn lụi, chẳng đi đến đâu.

Cần phải có phản ứng tích cực đối với các Ấn kiều ở Nam VN, họa may chánh phủ Ấn mới trắng mắt ra, và phải gấp đối thái độ.

Phản ứng hữu hiệu nhất, là đồn kinh tế. Hãy :

— Phong tỏa tài sản của Ấn kiều.

— Quốc hữu hóa các cơ sở làm ăn lớn của Ấn kiều.

— Và thiết thực nhất, là truất hữu ngay nhà, đất của Ấn kiều đang cho người Việt mượn, để hữu sản hóa cho người mượn.

Nhiều dân biểu, nghị sĩ đã lên tiếng chống đối Ấn Độ

khá ồn ào. Nhưng chống đối bằng mồm như vậy, chẳng đi đến đâu. Những ai thực sự có đầu óc, cần đứng ra hướng dẫn « phong trào » không đóng tiền nhà, tiền mượn đất, không trả tiền lời cho Ấn kiều nữa.

Hỡi những ai đang mượn đất hoặc nhà của Ấn kiều, và các con nợ của Ấn kiều, hãy vùng dậy để « tự giải phóng », hãy thoát khỏi tay chủ nợ, chủ nhà, chủ đất Ấn kiều.

Đó là một cuộc tranh đấu đầy hấp dẫn, và nên làm hơn cả.

C.O

NỀN NGOẠI GIAO LÝ TƯỞNG

Sau việc bà già giết giặc Indira Gandhi đi khách lễ với chính quyền CSBV bằng cách nâng tòa Tổng lãnh sự tại Hà Nội lên hàng đại sứ quán, ông Ngoại Lâm của nền ngoại giao Annamta đã đe dọa "sẽ nghiên cứu những gì cần phải làm" để thực hiện một phát triển mới.

Và ông Ngoại đã làm thực. Đầu tiên, ông ra ngay một văn thư "lấy làm tiếc" về hành động xấu xa, dễ tiện của nhà cầm quyền nước Cà ri cay. Văn thư được đọc ra rả suốt ngày đêm trên các hệ thống truyền thanh, truyền hình nhà nước, không hiểu dân cà ri cay có nghe không nhưng các khán thính giả Annamta thì phải nghe hơi nhiều. Và họ có cảm tưởng họ đang phải làm bà Gandhi để nghe nhà nước ta "phản kháng mạnh mẽ" vậy.

Tuy nhiên, ra văn thư phản kháng như vậy vẫn chưa đủ mạnh. Ông Ngoại Lâm còn muốn chứng tỏ mình khỏe như lực sĩ Thế vận hội bằng cách nhất định không chấp nhận cho tên cà ri L.N. Ray được tới đây làm Tân trưởng phái đoàn trong cái Ủy hội Quốc tế ăn hại ở Sài Gòn. Ngoài ra, nhà nước ta lại còn lấy làm hoan hỉ để cho một số dân chúng xé toạc lá cờ Ấn, biểu tình đòi tổng cổ bọn ăn hại về nước, đe dọa sẽ phong tỏa đất đai, tài sản, của bọn cà ri, nhất là phong tỏa các tiệm vải của chúng để nhân dân ta lấy đem về may đồ ăn tết...

Nói tóm lại là nhà nước Annamta đang có một sự vô cùng phấn nộ về hành động thiên lệch, xỏ lá của bà già trung lập Gandhi. Tuy nhiên, theo thường lệ, sự phấn nộ này rồi cũng chẳng đi tới cái thể giới nào. Rồi đâu cũng lại vào đây cả. Bởi vì nền ngoại giao Annamta dưới tài lãnh đạo của Trần viên ngoại vẫn là một nền ngoại giao chỉ biết phản ứng vào giờ thứ 25, tức là khi mà bọn chúng nó chơi xỏ mình rồi, lúc đó mới nhảy chồm lên lấy làm buồn, lấy làm tiếc, lấy làm phẫn nộ!

Làm ngoại giao, lẽ ra phải làm được hơn thế, tức là phải biết khôn khéo, phải càng ngày càng lấy được cảm tình của các quốc gia bạn, phải đòi thù ra bạn. Thế nhưng, với tài ba của Trần viên ngoại thì lại có những nước đang là bạn bỗng biến thành thù. Những anh Thụy điển, Thụy sĩ thay vì bắt tay ta thì lại đi bắt tay kẻ thù của ta. Ngay cả một vài nước ở Nam Mỹ cách đây ít lâu cũng bỏ Sài Gòn để đi với Hà Nội. Và giờ đây lại tới lượt cô nhân tình già Gandhi cũng bỏ ông Ngoại Lâm mà đi làm tình với thằng CSBV.

Đó cũng là hậu quả của chính sách ngoại giao phi ngoại giao nhất. Các vị đại sứ của Annamta ở ngoại quốc thường nổi tiếng bởi tài ăn chơi, du hí, buôn lậu hơn là tài đem miệng lưỡi Tô Tần để thuyết phục kẻ khác. Hầu hết bạn bè của bọn Con Ong đi ngoại quốc về đều lắc đầu tỏ vẻ chán nản vì ta đã thua địch nhiều quá. Trong khi các đại sứ của địch hùng hục đi các nơi để tuyên truyền, lôi kéo kẻ khác theo chúng thì các đại sứ của ta đã dùng công xa chờ vợ con, bỏ bịch đi du hí. Trong khi địch có những trung tâm bán đủ mọi thứ sách báo xuất bản ở miền Bắc thì ta lại không có lấy một tờ báo nhỏ nào nói về miền Nam. Sách báo vốn là những món ăn tinh thần để in sâu vào lòng người thể mà ta cũng không có nữa thì làm sao có thể đương đầu với địch được?

Nếu tình trạng này cứ kéo dài thì chắc chắn rằng sẽ còn nhiều vụ Ấn độ nữa và ông Ngoại Lâm lại được dịp lấy làm tiếc, lấy làm phẫn nộ cho mà xem!

QUỐC HỮU HÓA

Nhân việc xử sở Cà ri cay nâng tòa TLS Ấn tại Hà Nội lên cấp bậc đại sứ, các đảo kếp tại nhà hát Tây và Viện cầu móng cũng nhao nhao lên tiếng phản đối. Trong các lời tuyên bố của Quốc hội. Đề Tề ra ra lời tuyên bố của ông BC để bốc thơm, và có vài lời bốc thổi ông Nghị chủ tịch ủy ban Thông tin Ngoại giao TV,

DB Nguyễn BC ngàn năm một thuở mới tuyên bố một câu người được. Ông BC kêu gọi nhà nước nên nhân dịp này tịch thu tước đoạt hết tài sản của ấy anh chà và ăn trên ngồi trốc trên sự khôn cùng của những con nọ và người thuê đất An Nam.

Bọn Con Ong bốc thơm vì ông BC đã gãi đúng chỗ ngứa của dân chúng bất bình việc dân An Nam nuôi ong tay áo, mấy anh chà và vợ vét làm giàu vô tội vạ trên xương máu dân chúng An Nam, chính phủ Cà ri cay vẫn không biết điều chơi xỏ, đánh du với tình. Nhưng lời tuyên bố của ông Nguyễn BC chỉ đáng được bốc thơm đến đoạn đó. Đoạn còn lại cũng nên có vài lời bốc thổi. Ông BC í lại vào hành pháp hơi nhiều khuyến khích nên tịch thu hết tài sản làm giàu bất chính của Ấn kiều tại miền Nam này cho mấy anh chà và trắng mắt ra! Ông BC phải mất công kêu gọi ai cho mất công! Viện Hạ bộ chỉ mới sang tên cho HP được toàn quyền ký sắc lệnh thay luật của nhà hát tây trong việc an định hồi suất đồng bạc An Nam, chứ đâu đến nỗi ủy quyền tước đoạt như quốc hội xứ Củ Sấm? Ông BC mà ngủ à? Vậy thay vì kêu gọi sung theo lối đánh trống bô dùi, bọn Con Ong đề nghị ông Nguyễn BC nên cấp tốc mãn một dự luật quốc hữu hóa tài sản của Ấn kiều và ấn định những điều kiện cư trú hết sức khắc khe cho các Ấn kiều, thuế di trú thiệt nặng có "xanh xít đít dùi". Dự luật đó HV nên đem ra thảo luận và biểu quyết cho lẹ. Cam đoan HV sẽ làm được một việc có ý nghĩa, được cả nước khen nức nở. Sau khi đạo luật vừa kể được ban hành, các anh chà chỉ còn có nước khăn gói qua mướp về nước. Và xứ sở của bà Gandhi sẽ có thêm mấy anh đối lập đến chiều cay cú vì bị tước mất những đặc quyền ăn trên ngồi trốc của họ tại An Nam chỉ vì "phần" Gandhi đểch biết tính toán! Nói khác đi, qua việc mãn luật quốc hội hóa, HV sẽ áp dụng đúng chiến thuật gây ông lại đập lưng ông.

Đuổi cổ mấy anh chà và về nước giúp cho mấy anh này nổi máu cà ri cay, hăng tiết vịt chống đối nhà nước Gandhi!

Việc mãn luật nên làm thiệt gấp rút, để mấy anh chà và khỏi tẩu tán hết tài sản ở An Nam, phí của! Luật tịch thu đất của Ấn kiều tại đô thị còn có một ý nghĩa thơm phức. Luật người cây có ruộng được T.T ra về đặc chí, coi là "ngày trọng đại nhất đời", trong khi cứ để "người chà có đất cho "thuế" thiệt là trái cẳng ngỗng! Luật quốc hữu hóa sẽ chặt đứt cái cẳng ngỗng vừa kể, chấm dứt cái cảnh nghịch thường chương tại gia mất vậy!..

LẠI THÊM MỘT SỰ ÔNG "BÁN THE"

Chuyện dài Sự ông Đức Nghiệp bị vợ của một tên ma cô dốt lốt nhà giáo hạng bết dưng đã "ngả màu" thâm đen đưa vào 9 cõi lằng lằng khoái tỉ, mẹ hồn ngu muội dạng vợ chồng hẳn phối hợp nghệ thuật với bọn tài phiệt gốc Chợ Nhớn tổ chức kinh tài bằng các thủ đoạn bất chính dưới thêm chùa VNQT, vừa tạm kết thúc sau màn Sư Tâm Giác xua quân ở tại đánh phá rất hung hăng con bọ ngựa đúng điệu giang hồ, khiến dấy phở lâu sexy 16 căn thơm phức, mang tên GDXH phút chốc đổ vỡ tan tành theo khói nhang, câu kinh tiếng mõ và làm cho một số nạn nhân ham ăn đi doang ngót 3 triệu bạc, đến cư ngụ chưa đầy một con trăng đã phải khăn gói qua mướp bằng bể nhau chạy vọt cả kit ra quần như hồi Tết Mậu Thân, mà đểch biết kêu gào khiếu nại vào cái chốn trời mờ được nữa...

Nội vụ nặng mùi phàm tục chợ cá kể trên, không hiểu rồi đây sẽ được giải quyết ất giáp màn rằng thì này, lại thêm một Sự ông hồ mang tức Sự "chôn cất" hồn danh nhà tu "một cột" bán doanh trấn đóng tại ngôi chùa Béc Vít gần phi trường TSN, làm nhiều chuyện tà ma ha lệ ma, đang bị đồng bào phật tử khắp vùng Gia Định tố cáo, lật tẩy tùm lum để muốn dân chiêm ngưỡng con cóc chết trong suốt mấy tuần qua.

Sự căng đàn rậm đám hoa lá cảnh này, theo lời cáo tri kiều "trầu cột ghét trâu ăn", phát ra từ hàng ngũ Phật tử thân ái của Sư ta thì trước hết: Ngoài việc Sư ông "bán the" dớp hít thà giàn rượu mạnh, chả chó, lòng heo, bỏ lức lặc chiên bơ, chim cu nhận hột sen dút lò v.v., ngài còn tổ chức nhiều phát lạc quyền tiền bạc, phẩm vật dưới nhãn hiệu cứu lụt miền Trung rồi âm thầm chộp chộp, nuốt tặng phẩm của các đồng bào nạn nhân như "cầu sự ca ca" trông ghê thấy mẹ, nhưng Sư cụ đầu có ngân.

Mới đây, để thực hiện đúng câu châm ngôn "tu là cõi phước, tình là dây oan", Sư cụ nhờ ăn nhậu lu bù kèn, tương tá lại tốt tươi, mập mạp phi nộn trông chẳng khác gì con bò sữa, nên ngài đã "tu hú" liên tiếp nhiều quả ái tình này là so, mướp cò bừa rất đáng đồng cân bát gạo mị một góa phụ bỏ chồng sồn sồn phốp pháp, có biệt hiệu là nữ hoàng "mắt ốc nhồi" tức nữ chủ nhân khả ái ngôi Building 4 tầng ở đường Trương tấn Bửu Phú Nhuận, để gọi là giao duyên cho đỡ buồn giữa lúc thăng cu hòa bình còn bận du hí xa tít bên trời Âu.

Mối tình lớn của nữ đệ tử "mắt ốc nhồi" cùng nhà sư hồ mang kia vẫn trên đà phát triển, này nọ cực kỳ tới giai đoạn hết thuốc chữa. Do đó, từ gần 1 niên rồi, chàng và nàng, tay cầm tay âu yếm lo xây cái hạnh phúc to đùng, quên hết cảnh trầm luân khổ ái, bằng cách lao đầu vào tổ chức nhiều vụ buôn lậu động trời, qui mô trị giá hàng chục triệu mà Đảng Dùi Cui đểch khám phá được.

Hầu hết những thứ hàng lậu là Ti vi, tủ lạnh, quạt máy, đầu xe đánh cắp đủ loại, đủ cỡ, quanh khu vực Long Bình, Biên Hòa, Thủ Đức, do những chiếc xe không lồ phom phom đổ vào mỗi buổi sáng, trưa, chiều và tối trong một ngôi chùa thật yên tĩnh thuộc phạm vi Quận Thủ Đức.

Hệ thống phân phối từ đó chuyển vào Thủ đô để mang bán công khai có, lén lút có, cho dân tiêu thụ và dĩ nhiên cấp tình tang trên tha hồ đếm bọ gỏi nhà băng.

Người ta nói rằng: chuyện áp phe vì đại kiểm bạc thước số di thành công là bởi cái tài múa võ lưỡi của Sư cụ rất ngoạn mục lại cộng thêm những đường guom Đức Thánh Trần vô cùng tuyệt hảo do chính thiếu phụ đa tình đánh ra, nên công chuyện làm ăn bất chính lúc nào cũng tới mờ như đêm 30, không bao giờ đổ bể, nay bị ra trước ánh sáng.

CO, mặc dù từ trước đến nay, vườn bị mang tiếng là bọn nham nhờ chúi bới vung vít, nhưng cũng phải bái phục ra rít vì từ nay chúng ta lại có thêm một bậc tu hành phá kỷ lục múa rối trong cái xã hội khốn lịn đầy chó chết này. Đồng thời chính bởi sự bái phục đó, bọn CO, sẽ khui câu chuyện dài sự ông "bán the" kia vào những ngày thuận tiện khi nằm đủ hồ sơ.

đàn anh đòi lập với nhà nước dân em đòi lập với nhà bếp

Toán Cò Mỗi dự để chơi mấy tuần liền thấy chẳng ăn cái gì, bèn tìm cách chui cửa sau chạy tuốt về Nhà. Hết đường còn bắt áp phe kiếm tí tiền còm ăn Tết lấy lệ. Lập tức có một toán tự xưng là XẾ LỀ nhào vô thay thế, toán này có vẻ kinh lịch với SẬP TIỆM vì thành phần gồm toàn những cây bút đã tro trên trườn một ra trong 3 ngày làng báo đình công ừa qua. Cuộc đồ chơi vì vậy hứa hẹn nhiều pha sôi nổi.

SAO KHÔNG TẶNG GIÁ BÁO ?

HỎI : Vì giấy báo lên giá 12500, làng báo đã thỏa thuận tặng giá nhật báo lên 15đ, 20đ, 25đ. Nhưng vẫn còn dăm ba tờ báo cứ phớt tình bán theo giá cũ, có tờ còn rẻ hơn là khác, vậy là nghĩa lý gì m sao ?

VỌNG NGOẠI : Ờ, cái đó là thường, người ta có tuy d miếng để được cấp giấy báo khỏi tốn tiền, thì người ta cứ việc bán giá rẻ. Ở đời này, khôn thì sống đại thì chết, mấy người tặng giá báo là đại, có chết cũng mặc xác các người !

CHƠI TRÒ MẤT NƯỚC : Chế độ này là chế độ tự do mà, các tờ báo kia được tự do lên giá, thì cũng có những tờ khác được tự do bán theo giá cũ. Nếu bắt buộc tất cả cũng phải lên thì còn gì là tự do nữa.

XẾ LỀ : Ồ, chả mấy khi có được cơ hội ngàn năm một thuở này. Từ hồi nào mấy tờ báo của người ta bán theo giá chung chẳng đũa chó nào chịu mua mà đọc. Vì thế mới phải gài cho các anh lên giá để người ta còn hi vọng vô được ít nhiều độc giả chứ. Báo mà cứ đem phát không mãi, coi sao tiện ?

SẬP TIỆM : Không được, Nhà Nước tài trợ cho báo gia nô để cạnh tranh bất chính với báo tư nhân như thế là không được. Cần phải đình công nữa để tranh đấu, nếu không là đời.

BAN GIÁM KHẢO : Ba toán Vọng Ngoại, Chơi Trò Mất Nước, và Xế Lề cũng có lý lẽ vững vàng : mỗi toán 1 điểm rưỡi. Toán Sập Tiệm cần xét lại tư tưởng bị quan của mình.

CỤ PHÓ GÂN DIỆT HẠM

HỎI : Cụ Phó Gân vừa được Đức Dzua trao cho quyền «tiền trạm hậu tẩu», liệu Cụ có diệt được Hạm lớn Hạm nhỏ như Cụ vẫn thường ao ước chẳng ?

VỌNG NGOẠI : Trao cho Cụ cái quyền ấy chẳng qua chỉ là chính sách «Kinh lão đắc thọ» chứ gì ! Và lại ai chỉ địa thì của đầu con xót họ phải lo chứ, cần gì Cụ phải lo cho nó vất vả thân già ?

CHƠI TRÒ MẤT NƯỚC : Ủi dào, đến như Viện Bao Công đồng thể còn chẳng đồng được đến cái lông chân của Hạm, một mình Cụ với chiếc ba toong thì làm cái quái gì ?

XẾ LỀ : Diệt được chứ ! thế nào trước sau cụ lại chẳng diệt được vài con Hạm tép riu để cho bà con biết tay.

SẬP TIỆM : Muốn biết cụ có còn gân hay không thì cứ xem ngay hai vụ : vụ ông Ngô xuân Thọ đang tố tùm lum, và vụ báo S.T. tố ông tướng Toàn ? chắc thế nào Cụ cũng «tiền trạm hậu tẩu» 1 phù để các em cháu ghi vào sử xanh cho hậu thế soi chung !

BAN GIÁM KHẢO : Chỉ có toán Xế Lề là có kinh nghiệm về diệt Hạm : 5 điểm. Toán Sập Tiệm bị trừ 5 điểm vì đi vào vấn đề cá nhân nhiều quá, bất lợi.

ÔNG NGOẠI MÓM CHƠI LẠI CÀ RI ?

HỎI : Bà Thủ Tướng Cà Ri Cay vừa mới tỏ vẻ nâng bi Hà Nội, ông Ngoại Móm của chúng ta bên cầm cửa không cho sự Trưởng Phái Đoàn Cà Ri tới Saigon, chơi như vậy có ngon không ?

VỌNG NGOẠI : Ngon chứ ! Bà Thủ tướng Cà Ri Cay chơi cái trò đó chính là để sửa lưng đàn anh Cờ Huế đã ngã về phía Hồi trong vụ Ấn Hồi uỳnh lộn vừa qua. Bây giờ ông Ngoại Móm của chúng ta chơi lại, các đàn anh Cờ Huế chắc là sẽ hài lòng lắm !

CHƠI TRÒ MẤT NƯỚC : Chưa lấy gì làm ngon ! Còn phải hô hào choai choai yé yé xuống đường đòi thăm sức khỏe mấy cái tiệm Cà Ri Cay ở Saigon này nữa mới là đúng sách vở.

XẾ LỀ : Đúng, chơi như ông Ngoại Móm còn là nhẹ ! Cần phải chửi dài dài cho đàn Cà Ri điếc con ráy mới được.

SẬP TIỆM : Thôi thôi, thế là nặng quá xá rồi ! Không thấy ông Thứ vừa nói lại với sự Tổng Lãnh Sự Cà Ri rằng : chỉ có «hoãn» chứ đâu có «cấm»

ông thuốc Rê đến Saigon ? Vừa vừa thôi, kéo người ta lại dành độc quyền ăn cà ri Hà nội là khổ đấy !

BAN GIÁM KHẢO : Hai toán Xế Lề và Chơi Trò Mất Nước càng thông suốt đường lối chính sách của nhà nước, mỗi toán 2 điểm rưỡi !

CÁC TIỆM CHÀ KHÔNG RẾT ?

HỎI : Tại sao hôm 9-1 vừa rồi có tin « xuống đường» mà các tiệm chà vẫn phớt tình cà ri mở cửa buôn bán, chẳng rết tí nào vậy ?

VỌNG NGOẠI : Phải có người chỉ thì mới xuống đường được chứ. Xuống khơi khơi để ăn cái giải gì ?

CHƠI TRÒ MẤT NƯỚC : Hừ tí chơi cho vui vậy thôi, chứ đã có an ninh ghêch đầy đường, chú nào nghe xúi bậy xuống đường, là lãnh đủ.

XẾ LỀ : Mấy anh Bày chà lì thật ! Minh thâu cáy mà mấy anh cóc thêm chạy, lạ thật !

SẬP TIỆM : Có gì là lạ ? Họ biết rõ cái «tây» của mình rồi, nên họ đâu có rết. Bất quá họ lại giở cái toa thuốc «kiến nghị phân đối chính phủ Cà Ri» như vụ Thị Bình qua ăn Cà Ri cách đây mấy tháng là xong chứ gì ?

BAN GIÁM KHẢO : Bây giờ mới thấy Sập Tiệm trả lời một câu nghe được : 5 điểm !

ĐÒI ÔNG NGOẠI VỀ VƯỜN ?

HỎI : Ở Hạ Bộ, có nhiều ông nhao nhao đòi Ông Ngoại Ngó Ngăn về vườn, đòi như vậy có nên chăng ?

VỌNG NGOẠI : Tội nghiệp ông Ngoại, cái vụ Cà Ri này nó lôi thôi rắc rối quá, ai bảo sao thì ông làm vậy, ông có biết gì đâu mà cho về vườn ?

CHƠI TRÒ MẤT NƯỚC : Phải đòi chứ ! Ông ta ngó ngán nhiều lần rồi, nếu còn tiếp tục chơi trò ngó ngán mất mặt quốc ra, cả thế giới họ cười dân Mít ta thối mũi !

XẾ LỀ : Làm gì có chuyện về vườn. Mấy anh Hạ Bộ chỉ được cái quả khịch là không ai bằng, chắc là lại có anh nào thêm ngời và cái ghế ba chân đó, nên xúi bậy mấy anh kia gào lên cho to !

SẬP TIỆM : Đồng ý là phải chấm dứt chính sách ngoại giao ngó ngán. Nhưng ông Ngoại Móm đi hay ở không thành vấn đề.

BAN GIÁM KHẢO : Chơi Trò Mất Nước có tinh thần cách mạng mùa thu rất eo : 5 điểm !

địa ngục môn

● Mộc Thạch

THAM KHẢO Ý KIẾN

Chỉ còn hơn một tháng nữa là ông Tổng Thống Nixon sẽ sang thăm viếng Hoa lục, chuyến đi này đang làm tốn nước bọt, giấy mực của nhiều nhà chính trị, quan sát và báo chí thế giới. Trước khi đi, ông Nixon đã chịu khó đi gặp những vị nguyên thủ các quốc gia bạn như Pháp, Anh, Đức, Nhật để tham khảo ý kiến, xem họ nghĩ sao về chuyến đi Hoa Lục của ông. Chuyến gặp gỡ đầu tiên với Pháp, chẳng biết Pháp có đưa ý kiến xác đáng gì với ông không mà sau đó ông đã phải hạ giá đồng Mỹ Kim và nâng giá đồng Phật Lãng. Chuyến gặp gỡ Anh, Đức chưa có chi tiết gì gọi là «nhượng bộ», hai nước này được tiết lộ, nhưng chuyến thứ tư

gặp gỡ Thủ Tướng Nhật, ông Nixon đã hứa trả Nhật lại đảo Ôki na Oa vào tháng 5-72 này, tức là hơn thời gian dự liệu rất nhiều.

Chắc hẳn chuyến Nixon sang Tàu này phải có ảnh hưởng quan trọng lắm tới chính tình thế giới nên Nixon mới chịu khó tham khảo ý kiến như vậy, nhưng Nixon, chỉ tham khảo với những cường quốc thôi, mặc dù sau chuyến đi của Nixon, nếu có chuyện gì xảy ra thì còn lâu mới có ảnh hưởng tới những nước đó, còn những quốc gia có thể bị ảnh hưởng ngay lập tức sau chuyến đi là Đài Loan, Việt Nam, Đại Hàn, Lào, Cao Miên, Thái Lan cũng một vài nước khác trong vùng Đông Nam Á thì lại chẳng được Nixon mời tới tham khảo, phải chăng dưới mắt Nixon, những quốc gia nhỏ bé này là những quốc gia nằm trong vòng ảnh hưởng của đồng đô la, nước Mỹ qua ông Nixon quyết định sao thì họ sẽ phải chịu số phận làm vậy, phản kháng, ta chỉ cần cúp «phần ăn» là xong.

Hiện có nhiều quốc gia nhỏ bé kể trên đang lo cho số phận của mình, vì bài học Đài Loan bị đá ra khỏi liên Hiệp Quốc nhường chỗ cho Trung Cộng sau chuyến viếng thăm Hoa lục bí mật của Kissinger còn sờ sờ ra đó. Đài Loan chưa hiểu rằng ngày mai mình sẽ ra sao, liệu còn bị người bạn «hy sinh» mình tới mức nào nữa, nhất là Đài Loan dự biết

Hoa lục vẫn muốn thanh toán Đài Loan từ lâu lắm. Các quốc gia Đông Phương thường cho là người Mỹ kém thâm trầm về chính trị, và họ sợ Nixon sẽ bị Mao trạch Đông cho vào mê hồn trận, chính một nhà ngoại giao Trung Hoa Quốc Gia đã chua chát nói sau khi Đài loan bị trục xuất khỏi Liên Hiệp Quốc là : Hoa Kỳ là một quốc gia tiến bộ hàng đầu về phương diện khoa học kỹ thuật nhưng lại rất ngây thơ về chính trị, nhất là những phương cách ứng phó chính trị với người Đông Phương.

Nhưng mặc dù biết vậy thì cũng chỉ còn có nước đợi và chờ xem những biến cố gì nó sẽ đến với mình để chịu đựng, chứ chẳng làm sao phản kháng được. Nỗi đau xót cho những quốc gia tiểu nhược, sống nhờ vả vào ngoại viện là thế.

Thân phận của các nước nhược tiểu bây giờ như thân phận của những con gà con, lo sợ, run rẩy nép vào nhau nhìn cái bóng lớn của con điều hầu bay lượn trên trời cao in trên mặt đất, lũ gà con mà mẹ chúng đã đang dời xa chúng để «giao du thân mật» với điều hầu, lại còn cổ võ điều hầu bay lượn cho đẹp thêm nữa bằng lời hứa :

«Điều hầu mày lượn cho tròn

Sáng mai tao gá gà con cho mày»

Gà con cho điều hầu là đem thịt gà con cho điều hầu soi tái.

CẢM CÚM — SỐ MŨI — NHỨC ĐẦU
— NHỨC RĂNG — ĐAU NHỨC
BẤP THỊT
HÃY UỐNG
RHUMEX

(Bán tại các nhà thuốc tây)

Nhãn Hiệu Con Voi

Có bán tại các nhà thuốc tây

Biếng ăn ! Mất ngủ!

HÃY UỐNG :

SIROP RÉACTIN (Béta)

— ĂN NGON — MAU ĐÓI
— LÊN CÂN NHANH CHÓNG
— ĐỂ NGỦ YÊN LÀNH
— TRỊ MỌI PHONG NGŨA.

(SOM BYTICOP)

NỘI CÁC 3 MÀU SẼ SẮP ĐƯỢC TRÌNH DIỆN

DI ĐỘC TRI ĐỘC

TIN... ĐỘC

phong trào đòi nhà đất, đuổi Án kiều gian ác về nước đã bùng nổ đại qui mô

● **Đã thành lập xong Ủy Ban Lâm thời vận động thành lập «Hội Nạn Nhân của Án Kiều», trụ sở tạm đặt tại trụ sở Tổng Liên đoàn Lao công Việt Nam.**

Trong buổi họp trên với sự tham dự của trên 50 nghị sĩ, dân biểu, nghị viên, cán bộ nghiệp đoàn, giáo sư và một số nạn nhân của Án kiều đã phổ biến lời kêu gọi đầu tiên gửi tới mọi giới đồng bào trên toàn quốc và chính thức thành lập Ủy ban lâm thời vận động thành lập Hội nạn nhân Án kiều với mục đích :

— Tranh đấu và phục hồi quyền lợi cũng như danh dự của người VN đã và đang bị bọn Án gian ác cướp đoạt và chà đạp.

— Đập tan các âm mưu đen tối và bắt chước của bọn Án ần nấp sau cái tổ chức UHQTSCĐ.

— Vận động phong trào «Đất Việt của người Việt và Việt hóa tài sản của Án Kiều gian ác.

Ủy Ban lâm thời thiết tha kêu gọi :

— Các đoàn thể tôn giáo, chánh trị, hiệp hội tiếp tay

chúng tôi để hoàn thành 3 mục đích trên.

— Chánh quyền VNCH cần có thái độ quyết liệt hơn về chánh trị đối với chánh phủ Án và cấp thời thỏa mãn nguyện vọng của nhân dân Việt Nam trong việc vùng lên đòi lại danh dự và đất đai, nhà cửa đã bị Án kiều cướp đoạt từ trước đến nay cũng như cấp thời quốc hữu hóa những công ốc, đất đai của Án kiều.

— Đồng bào các giới và nhất là những nạn nhân của Án kiều hãy liên lạc gấp với Ủy ban tại trụ sở tạm đặt tại số 14 Lê Văn Duyệt Saigon, điện thoại số 20.868 và 24.506 để thống nhất hành động.

LỜI BÀN CỦA CO

Những bằng hữu trên của bọn CC đã làm công việc rất chính đáng. Từ bao lâu nay bọn Cà ri đến làm mưa làm gió ở đây, đã bóc lột mồ hôi nước mắt của đồng bào ta.

Nay chính quyền nước chúng lại vô ơn, đi bắt tay với kẻ thù của chúng ta.

Vậy, những người yêu nước, thương dân ở đâu, những nghị sĩ, dân biểu ở đâu sao không ra mặt tiếp tay với những anh em trên cho bọn Cà ri cay một bài học xứng đáng? Bọn CO chủ trương phải thực hiện cho bằng được khẩu hiệu: «Đất Việt phải trả cho người Việt» chứ không phải trả cho bọn cà ri khốn nạn.

Chờ đến Tết Công Cô, xứ ta cũng chưa dám xử kiều này!

Xứ ta đã có khá nhiều vụ hỏa hoạn, mà sau mỗi lần xảy ra thì báo chí lại bị nghe đồng bào nạn nhân phàn nàn tùm lùm, rằng: mấy thầy nơn đồng, đòi chi đũa, rồi mới chịu xịt nước!

Thế rồi: cái chính. Họ báo. Bà con ta thì cứ khẳng định là có chuyện đời tiền, mà giới chức chữa lửa thì gần cổ cái không có... đũa nào đòi đóp bạc đã man như thế, thì cả họ nhà nó chết cháy luôn tức thì...»

Rút cục, báo chí om xòm mãi, rồi cũng đến hòa cả làng. Và, cứ có đám cháy, là lại xảy chuyện nói tới, nói lui! Nhưng trăm lần chẳng đi đến đâu! Sau đó cuộc đời vẫn phom phom trôi đều đều, tà tà, và tệ trạng cũng khơi khơi tiếp diễn. Thế rồi thành quen hết. Đếch thêm than thở nữa. Nếu ai hận tí ti, thì chửi bới văng tục: «ĐM Đời, thế là khỏi hậm hực».

Nhưng, chuyện xứ người thì khác hẳn. Ngay như Đại Hàn, cũng giống da vàng như ta, cũng từng bị nô lệ dưới ách phát xít Nhật, Và, cũng từng có chế độ gia nô nâng bi Tông Tông họ Phác, đòi Ngài làm tông tông hoài hoài dài dài... Thế nhưng tinh thần trách nhiệm của họ, đáng vào hàng sư Tồ của Annamta Xét riêng về vụ hỏa hoạn đêm

- Dân ta sẽ được ăn nhiều món kinh tế mới!
- Thọ Lặn Ngô khắc Tỉnh theo sát Tông Tông sẽ đoạt chức Thuyền Trưởng?

SAIGON (TP).— Nguồn tin nóng hổi và nổ tan như pháo Tết xuất phát từ Bạch gia Thống Nhất lộ chiều qua vừa xì ra cho biết. Tân Nội Các Tểch ni cô lo tượng trưng cho sự hòa hợp 3 miền Bắc Nam Trung sau nhiều ngày động dao động thớt sẽ được Tông Tông giao chỉ quốc chính thức trao đổi nghề mần việc nước vào ngày trước khi nằng heo đa tình bị chú Chuột xuất hiện đầy vô bóng tối, tức mùa Xuân tới kẻ bên hông đây...

Theo đó; tam nhân đồng hành có tên sau đây đã được Chúa Thượng điểm mặt đặng kịp thời đánh phần bỏi son trình diện quốc dân đồng bào trên Đài trời đánh đề nối tiếp chương trình «ngày mai đẹp miễn phí»:

Trước hết, Thừa Tướng vẫn là Trần Im Lặng, nếu như người còn khoái đánh bóng 4 ngôi sao đề danh trong tú kiếng.

— Phó Thủ Tướng đặc trách VHGD: DS. Ngô Khắc Tỉnh, bút hiệu tạo lặn, người dám can đảm nhúng tay vào việc cứu vãn bộ mặt ghê tào của Tông Nha Thanh Niên, bằng cách mới về nhậm chức Tổng Trưởng GD. Liên xát nhập Tông Nha này vào Bộ GD, và đá văng luôn quan Đại Tá khỏi chức TGD. tác giả bài ca «Thanh niên phải cúi đầu đi xuống».

— Phó Thủ Tướng đặc trách Kinh Tế Tài Chánh: KS. Nguyễn Văn Thái, người được coi là bạn thân của cố vấn mắt xanh Kissinger, vừa từ Mẽo quốc trở về cố hương, chưa tham gia vào bất cứ một sinh hoạt chính trị nào ở Nam VN. Từ trước đến nay. Như vậy, dân ta sẽ được ăn nhiều món kinh tế mới toanh, khi Tông Ngọc yên chí hành hương bên Thụy Sĩ.

— Phó Thủ Tướng đặc trách Thông Tin Chiêu Hồi: NS. Hoàng Xuân Tựu, người ít bi bô, vung vít, thường hay được Tông Tông nhắc tên mỗi lần động dao, động thớt.

Tuy nhiên, vào phút chót, nếu Trần Im Lặng rời gót ngọc trở về đeo 4 ngôi sao trên cổ áo để chấn sóc trên 1 triệu quân mình thì có tới 96, 34 phần trăm DS. Cóc vàng Ngô khắc Ti sẽ được Tông Tông chấp thuận cho đại vương niệm đoạt chức Thuyền Trưởng. Vì tin trên nói rằng trong mấy lúc gần đây, những chuyện Tông Tông kinh lý hay chủ tọa các buổi lễ lộc, luôn luôn Tỉnh Dực Sư có mặt bên cạnh và 2 người có vẻ tương đắc lắm.

Thôi nhè, mong rằng tin cải tổ Nội các lần này sẽ là lần cuối để trăm họ con dân còn phải chạy dài kiếm sống, chứ đừng «vite như mấy kỹ trước nữa. Khổ lắm!

NHẮN TIN

Xin mời Trung tá Giác TUV tới tòa soạn CO gặp

ĐÃ PHÁT HÀNH :

Ngày không có MẶT TRỜI

Thơ VƯƠNG NGUYỄN

Bìa Hoàng Thụy Kha
Phụ bản vị ý Phạm Thông Đàng giao

ĐALA xuất bản

TÂM THU

ĐỘC GIẢ VÀ NHÀ BÁO

Vụ giấy in báo như vậy là đã ngã ngũ. Nhà nước đã cả thắng nhà báo. Báo chí dù có tranh đấu tới tết Congo cũng vẫn thua, bởi vì ông nhà nước chỉ cần lời cái Cách Mạng Mùa Thu ra để dọa là xong hết.

Hiện nay, báo chí đã phải chịu giá giấy mới, không phải 1.200 một ram mà còn lên tới 1.300, 1.400, tuy vậy vẫn không có giấy mà mua. Trong hoàn cảnh khó khăn như vậy, Con Ong vẫn cố gắng tự bóp hầu, bóp cổ mình, nhịn đói để có thể liên tục đến với độc giả. Tuy nhiên, Con Ong không dám gồng mình in thêm trang nữa mà phải rút xuống tình trạng như cũ, nghĩa là 12 trang và bán với giá khắc khổ: 25 tí. Đang từ 20 tí, vì Cách Mạng Mùa Thu mà chỉ xin độc giả thêm có 5 tí, hẳn rằng độc giả sẽ không đến nỗi khó tính với CO cho lắm.

Đây là «kiếp nạn» của báo chí. Bọn CO vốn là những kẻ coi trời bằng vung, đến cả hoàng đế, Tổng thống đi nữa CO vẫn chẳng coi vào cái thể thống gì. CO không sống vì những ông đó nhưng sống vì độc giả. Và trong mùa bão nạn này, bọn CO không cảm thấy có mặc cảm gì khi thành tâm kêu gọi độc giả giúp cho CO có đủ sắc đương đầu với cuộc Cách Mạng Mùa Thu hiện tại.

Mặc dù bớt đi một ít trang nhưng CO vẫn giữ đầy đủ những mục cũ, vẫn chích kịch liệt những kẻ đang bôi bẩn đất nước này. Những người đã và đang nuôi nấng CO là độc giả. Vậy CO phải vì độc giả mà sống, mà tiếp tục tranh đấu, tiếp tục tuyên chiến với những thằng ăn cắp, ăn bẩn, những thằng đang lột khổ dân nghèo.

C.O.

NÓI LÁO mà chơi

Nói lão mà chơi, nghe lão chơi
Dàn dựa lắt phất hạt mưa rơi
Chuyện đời đã chán không buồn nhắc
Thơ thần nghe ma kể mấy lời
VƯƠNG SĨ TRINH

CHIẾN TRANH VÔ LUÂN

Cách đây ít ngày, khi lên tiếng tại câu lạc bộ báo chí ở Atlanta, tiến sĩ Daniel Ellsberg (người bị gắn có liên hệ trực tiếp tới việc tiết lộ hồ sơ mật của Ngũ Giác Đài về chiến tranh VN) đã nghiêm khắc lên án Nixon đang chủ trương che dấu chiến cuộc VN trước công luận dân chúng Mỹ.

Theo Ellsberg thì :

— Mặc dù số thương vong của quân nhân Hoa Kỳ được tiết giảm, song con số tử của thường dân sẽ tiếp tục gia tăng là bao nhiêu chẳng ai biết nữa. Năm tới, có thể hàng triệu tấn bom sẽ được mang ra sử dụng tại VN trong khi chúng ta (tức nhân dân Mỹ) hoàn toàn bị bùng bít trước những sự kiện vô luân đó.

Khi bình về một «nền hòa bình đang được mặc cả», Ellsberg mỉa mai, chua chát mà rằng :

— Hòa bình đang nằm trong đôi tay đầy phép mầu của tên phù thủy Nixon. Chính hai bàn tay bùa chú đó đã tạo những lỗi lầm chập chùng, làm chiến tranh tăng trưởng và kéo dài tưởng như bất tận.

Bằng lời nói của một nhà tiên tri, Ellsberg nhấn mạnh :

— Trong cuộc vận động tranh cử Tổng Thống Mỹ năm nay, chiến tranh Đông Dương chắc chắn là tấn kịch dành cho những ứng cử viên ném mình vào vòng đua.

Khi được hỏi về tập tài liệu mật hai triệu chữ của Ngũ Giác Đài, tiến sĩ Ellsberg cho biết :

— Chính nhờ ở sự tiết lộ hồ sơ đó mà người ta mới thấy uy quyền tối thượng của Tổng Thống đối với vấn đề Việt Nam. Các Nghị Sĩ, các tổ chức có ít nhiều ảnh hưởng đã và đang thất bại trong việc xoay chiều chiến cuộc. Việc phổ biến tài liệu của Ngũ Giác Đài nhằm đưa ra trước lương tâm con người cái uyên nguyên của chiến tranh mà Mỹ dẫn thân. Điều làm tôi thất vọng nào nê là toàn bộ hồ sơ đã không đủ kích thước kích động công luận đối với những chính sách hiện nay của Hoa Kỳ tại Đông Nam Á.

Cũng trong cuộc họp mật này tại câu lạc bộ báo chí ở Atlanta, một thanh niên đề nghị Ellsberg thực hiện một chương trình mà anh mệnh danh «Dịch Hạch», nhằm vào những ứng cử viên Tổng Thống khi họ bắt đầu chiến dịch vận động tranh cử. Ellsberg đã cười thật tươi, đáp lững lờ :

— Tôi đã nghĩ tới việc đó.

Chiến tranh Đông Dương nói chung và Việt Nam nói riêng chẳng cần tới giờ phút này một Ellsberg hay một Lindsay (chuyên ứng cử viên thống đốc New Uớc) lên án vô luân, mà thực sự nó đã vô luân từ khuya, khi Cộng Sản và Tư Bản đã bắt tay thỏa thuận nuôi dưỡng đề thủ lợi. Chỉ có dân bản xứ đoàn đánh cúi đầu chấp nhận những hậu quả thảm khốc do chiến tranh ngạo mạn đưa tới.

Chiến tranh vô luân ! Lạy Chúa, xin ban hòa bình trong tâm hồn những con người đang chém giết anh em nó. A Men!

NHỮNG CON SỐ CỦA THẬP NIÊN VÔ LUÂN

Kể từ ngày bắt đầu thi hành cái gọi là chương trình Việt hóa, người ta thấy toàn bộ chính sách của Mỹ tại đây thốt nhiên biến dạng. Đang đều đặn bỗng trở thành quái dị. Đầu to, dần dần thu nhỏ ở phần cuối. Những người dân già mô tả đó là hiện tượng «đầu voi đuôi chuột».

Đúng như vậy, để chứng minh hiện tượng trên Con Ong thấy không gì bằng nêu ra những con số binh sĩ Mỹ ở tại gia tăng ở Việt Nam với cấp số nhân theo mức độ phi mã trong giai đoạn thập niên 1960-1970 mà Con Ong gọi là «những con số của thập niên vô luân»

- 1960 : 900 người.
- 1961 : 3.200 người,
- 1962 : 11.300 người.

- 1963 : 16.300 người.
- 1964 : 23.000 người.
- 1965 : 184.300 người (bắt đầu đem bom đi thả Bắc Việt)
- 1966 : 385.300 người,
- 1967 : 485.600 người.
- 1968 : 536.100 người (ngưng thả bom. Bắt đầu hòa đàm Ba Lê.)
- 1969 : 542.500 người (tính tới tháng 2)
- 1970 : 474.400 người (bắt đầu rút)

Với nuội độ triệt thoái ngày một gia tăng theo tỷ lệ thuận với thành quả rực rỡ của chương trình Việt hóa, khoảng giữa năm nay (1972) con số binh sĩ Hoa Kỳ hiện diện tại đây còn xấp xỉ 22.000 người là nhiều.

Với con số của thập niên vô luân trên, Hoa Kỳ, cái rốn của văn minh và tiến bộ đã làm được những gì ? Hay chỉ tìm được ở mảnh đất gầy guộc này sự vinh danh của những «thằng người con nít» ngu xuẩn chơi trò chiến tranh bằng công việc chém giết nhiệm vụ ?

Để đóng đoạn «phim» ngắn này, Con Ong thấy cần phải ghi lại câu nói của một phóng viên người Anh, vào cuối năm 1967, được dịp đi theo sư đoàn Americal (một đại đơn vị tồi tệ nhất trong binh sử cận đại Mỹ) khi nói về những cuộc hành quân của binh đội Mỹ qua những xóm làng Việt Nam :

— Trong một vài khu vực, chẳng cứ Quảng Ngãi, mà tôi đã đi qua, tôi đề ý hầu hết trẻ em có vẻ hân học nhìn mình. Qua cặp mắt chúng, tôi có cảm tưởng chúng oán hận người Mỹ đến vô cùng.

VẤN CHƯA HẾT VIẾT TỪ NỖI NGẬM NGƯỜI

Cho mãi tới nay, sự kiện tên chúa trùm phù thủy tên gọi Berger hiện diện trong phiên bế mạc của đại hội Phật giáo kỳ IV tại Ấn Quang với những lời chúc tụng, người ta mới thấm thía. Hình ảnh của những quân tử kiêu Nhạc Bất Quân nơi Ấn Quang tự thốt nhiên được đánh thức sau giấc ngủ vui để tiếp tay với Bạch Quỷ tạo dựng hòa bình đích thực cho mảnh đất cay lên máu, xương và oan hồn của vạn triệu lương dân uông từ vì tên ác thần chiến tranh khát máu, đã khiến nhiều người đâm chiêu suy nghĩ. Mỹ mà phải tới gõ cửa quý Thầy xin hòa bình thì chắc hẳn hòa bình đó phải quý, phải đẹp.

Nhằm tình trên đầu tay, năm 1963 quý Thầy chạy theo Mỹ triệt hạ gia đình trị, phong kiến, quan liêu. Sau đó ít lâu, khoảng 65 hay 66 giờ đó, vẫn quý thầy lon ton vất vương sau lưng Bạch Quỷ chống độc tài, quân phiệt. Khiến Phật xuống đường, khiến nhiều tượng Phật bật máu mắt. Tiếp đến, lại quý Thầy lại rai chống Mỹ vì âm mưu chiến tranh vô luân trường kỳ của họ.

Các Thầy phản chiến hung và mạnh hơn cả bọn lính địch thực đang chết lả mồn tại các tuyến đầu nóng bỏng đạn thù. Bây giờ, hôm nay đây, sau Đại Hội, lại quý Thầy được Bạch Quỷ vui tới đề liên tay tạo dựng hòa bình.

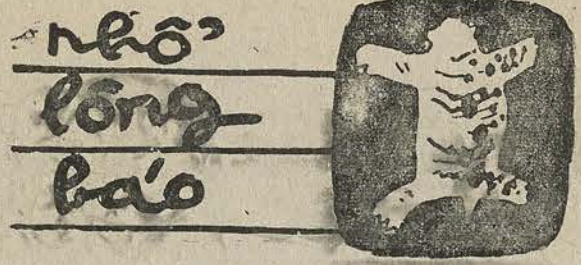
Ồ ! những kẻ làm hòa bình (Peaceniks) bằng ảo tưởng, bằng dung thân với ma, bằng bám gấu áo bọn chiến phạm chưa biết đến ngày nào thức tỉnh ?

Ở Mỹ, lũ peaceniks thường chống chiến tranh bằng cách làm tình công khai (Make Love, Not War) Cũng có những màn lộ liễu, Chúng tỏ nhau trước quan chiêm dĩ mục. Mặt lộ biến thành nệm không lồ để trình diễn những kiểu cách lạ mắt nhưng cũng khiến người còn liêm sỉ phải đỏ mặt quay đi.

Giữa bọn Peaceniks Hoa Kỳ và những tay peaceniks nội hóa có điểm nào khác nhau chẳng ? Chắc là không, vì tại Mỹ chống chiến tranh bằng «miệng» mà quý Thầy cũng đánh giặc mồm không kém.

Thì ra, mãnh lực mỹ kim quả là vô địch. Nó đã bứng tận gốc, bốc tận rễ mọi hào quang nơi những kẻ một thời được coi như tường thành thiết thạch ngăn chặn sự băng hoại niềm tin nơi tha nhân. Chúng ta hãy chờ. Chỉ trong một tháng lai không xa, trận hồng thủy khủng vĩ sẽ cuốn phăng mọi tàn tích cũ để trên nền xưa chỉ còn tro lại những lỗ hổng tận hoang của một thời âm thịnh.

Chỉ tiếc thương cho những tín nữ, thiện nam đã gục xuống làm cầu thịt cho quý Thầy được vinh danh nơi ngôi lãnh tụ!

LÍNH KIÊNG LÍNH MA LÍNH GÌ NỮA ?

Trong thời buổi nhiễu nhương ly loạn ma vương ngự trị quốc gia thường xảy ra lắm chuyện dị thường. Riêng về chuyện lính tráng, không đợi một dân biển Nguyễn trong Nho, một nghị sĩ Trương tiền Đạt hải danh kết tội mỗi khi bàn về ngân sách người ta mới biết, đã từ khuya Annamta có những binh chủng lính kiêng, lính ma, lính vũ em, lính nhà bếp.

Về quân số của những binh chủng đặc biệt này ít ai ước đoán được nó là bao nhiêu ?

Nhưng chưa hết, không phải chỉ những loại lính kiêng lính ma gây thâm thùng ngân sách giảm tiềm lực quân đội tạo sự phẫn nộ bất bình của những chiến sĩ thật sự đóng góp phần xương máu cho đất nước, còn một thứ lính khác cũng tác hại khủng khiếp nhưng không biết mệnh danh nó là thứ lính gì vì nó núp sau những vật áo dài vàng đen có cả.

Ông Tướng sạch Ngô Quang Trưởng đã và đang ráo riết bài trừ lính kiêng lính bởi bếp nhưng không chắc có khai quang tẩy uế được thứ lính không tên này không, và cũng không chắc có biết nổi chúng núp ở đâu bao nhiêu mà xử dụng binh xít. Không mấy ai lưu ý đến chó chúng đông lắm, các miền các khuôn thể nào thì không biết chó tại các xứ thì nhan nhản. Nói vậy không phải là xứ nào cũng có, nhưng hễ xứ nào có là nó nổi bật lên hầu như công khai, điển hình là tại khu Dinh điền Cái Sắn, ai qua vùng đó cũng không nghe tiếng «lính Cha Lộc».

Nó không phải là một thứ lính giáo phái do Cha Lộc tuyên mộ trả lương để canh gác giữ gìn giáo xứ. Nó là lính quốc gia thuộc thành phần quân lực VNCH, nó cũng không gồm toàn con chiên mà thuộc đủ loại, loại có tiền loại cầu an. Thanh niên con nhà giàu, chiến sĩ sợ tiếng súng, kiếm r số tiền dâng một cái lễ thể là thành lính cha Lộc. Mấy tiếng lính cha Lộc còn bao hàm cả một số binh sĩ, sĩ quan làm việc tại chi khu do cha qui tụ về để gây thanh thế uy tín riêng. Nhưng lính cha Lộc nổi tiếng nhất là những anh phục vụ trong giáo xứ của cha nhất là tại mấy cái đồn trạm bao quanh giáo đường và tư thất cha ở. Thật vậy, cha chẳng là cái gì cả, ông bự — không chính khừa quốc gia chống cộng — không, thế mà chung quanh, cha ở phía trước đồn phía sau bít cọc sắt kẽm gai chẳng chặt còn hơn cả bộ chỉ huy một đơn vị quan trọng mặc dầu xứ An Tôn của cha là một xứ an ninh vào bậc nhất trong vùng.

Tại sao phải bảo vệ cha kỹ như vậy, đó lại là một chuyện khác, mới đây bàn về cái thứ lính làm hại ngân sách quốc gia và tiềm lực quân đội, bọn Con Ong chỉ nói lên cho nhà cầm quyền biết còn một loại lính Cha Lộc, và nhiều cha X.Y.Z. khác nữa.

Đẹp bỏ hết những cái dị thường để cho quốc gia được bình thường, ý muốn của C.O chỉ có thế.

Phân ưu

Trước tin đau đớn

Cụ bà NGUYỄN CÔNG KỶ
nhũ danh Lu thị Hợi

nhạc mẫu anh Việt Định Phương chủ nhiệm nhật báo Trắng Đen đã từ trần.

Chúng tôi thành thật cầu chúc hương hồn cụ sớm về cõi phúc.

Thành thật chia buồn cùng anh chị Việt Định Phương.

- Ông bà Nguyễn Văn Minh
- Hồ Văn Đông
- Hoàng Anh
- Đình Hiền

▼ CỬU SÙNG

ĐỨC TƯỢNG TỔNG NGỌC

Tượng Đức Mùa gồm một cô gái vận yếm thắm, sẵn váy quai công đang chông mông gặt lúa, và chung quanh có 9 con rồng lộn châu hầu do điêu khắc gia Nguyễn Thành Thu tác giả bức tượng trừ danh Thương Tiếc, đảm trách thực hiện, vừa mới xuất hiện trên dự án thì đã bị nhà nước xóa bỏ, chê rằng mắc quá xá.

Sự chi phí về tiền bạc, riêng về phần cô gái chông mông cũng đã lên tới 18 triệu. Còn 9 con rồng lộn thì mỗi con cũng tốn 3 triệu, vì cái đi là 27 triệu. Đó là chưa kể điêu khắc gia phải dành một khoảng thời gian là 2 năm để hoàn thành.

Bây giờ là giai đoạn thất lưng buộc bụng, lấy nước bọt thay cơm dùng lá chuối thay cho quần áo nhà nước xử sự như vậy thiệt là hợp tình hợp lý, tránh được sự bức bối của những đứa rối rời, và né được những mũi dùi tấn công của cái đám đối lập.

Tuy nhiên, cả một công trình kiến trúc ra rít như thế mà phứt chóc xóa đi cái rụp kể ra cũng đáng tiếc, nhất là trong công cuộc cách mạng mùa Thu đầy thắng lợi này lại chưa đào bới ra được một cái gì để làm một cái mốc truyền lại cho hậu thế soi gương. Vậy thì chỉ bằng dựng tượng ông Tổng Ngọc.

Ông Tổng là cha đẻ của cuộc cách mạng mùa Thu, rất xứng đáng để cho toàn dân sống đề dạ, chết mang đi, nhớ ơn đời đời kiếp kiếp! Ông cụ thân sinh ra ông vốn là dân thợ kim hoàn, từ tấm bé ông đã sống trên đồng vàng đồng bạc. Và riêng cái tên Kim Ngọc của ông cũng đủ tượng trưng cho tất cả những cái gì quý báu ở nơi trần gian tổng hợp lại.

Hoá cho nên, chính vì thế mà tượng ông Tổng Ngọc chắt chắt bằng đồng, cũng đểch cân bằng thép mà chỉ nên dựng bằng đất sét, vừa chứng tỏ cái tinh thần tự túc, tự cường, lại vừa biểu lộ cái ý nghĩa cần kiệm.

Tượng ông Tổng sẽ giao cho họa sĩ Tạ Ty phác họa trên khung vải, rồi điêu khắc gia sẽ căn cứ vào đó để thực hiện. Tạ Ty thuộc trường phái Lập thể và như vậy chân dung ông Tổng sẽ bao gồm toàn những hình kỷ hà.

ĐÁM ĐÁ BẰNG MỒM!

Một cuộc đấu võ mồm vô cùng ròn rã đã diễn ra trên sân khấu Nhà Hát Tây giữa phe gia nô và đối lập cuối. Số là trong lúc họp bàn đề biểu quyết dự luật trao quyền hối đoái cho trào đình, phe đối lập cuối của ông Trương Châm Nguyễn Ngọc Nghĩa thì chủ trương ngưng họp vì không đủ túc số, còn phe gia nô thì nhất định không chịu, biểu rằng, một người biểu quyết theo hai người. Thời giờ là vàng bạc, đểch có ngưng.

Ông Trương Châm giằng lấy mi cô để phát biểu ý kiến thì bị gia nô Trần Thắng Thức kê ngay tú chèo vào mồm mà rằng:

— Ngồi xuống! Khép cái cửa mồm lại. Đồ Trương Châm!

Ông Trương Châm mặt đỏ lên như mào gà chơi, vô lấy cái bằng tên định khện vào đầu gia nô Trần Thắng Thức, may sao đào Út Lý can ngăn kịp.

Bà Út Lý vốn là một người võ nghệ cao cường, 36 kiểu võ, võ nào cũng giỏi. Cái hồi cùng tranh cử Cái Bang mí quan năm Phạm Anh, Tổng trưởng Chiêu Hồi, chính bà Út Lý đã giở chiêu số Kim kê áp noãn ra và đè ngựa quan năm Phạm Anh xuống đất một tí li nữa thì quan năm đi ô tô bưng.

Tuy nhiên miếng võ đáng sợ nhất của bà Út Lý là chiêu số "Cả vú lấp miệng em" Cả phe đối lập cuối lẫn phe gia nô đều ngán bà Út, chả có đứa nào dám động vào bà. Bởi lẽ chiêu số này hấp thụ cả hai cái tinh hoa của danh môn chính phái và bàng môn tà đạo. Nạn nhân trúng phải chiêu số ấy, thoát đầu thì khoái tí, mê li, sung sướng một cách ròn rợn, nhưng sau đó thì ngộp thở và chết thảng cẳng.

CÓ GÌ MÀ KHÓ HIỂU

Hầu hết các nhật báo xuất bản tại Saigon số ra ngày 9-1-72 đều bắt đầu ghi giá mới theo đúng như ước nguyện của Bộ kinh tế sau cuộc cách mạng mùa thu. Sửa cho trẻ con bú tí còn lên giá, huống chi là báo mí bở. Quyết định tăng giá báo đã được Hội chủ báo long trọng đưa ra bằng một tuyên cáo kẻ lè đầu cua tai nheo. Tuy nhiên ngay ngày hôm đó và cho cả tới bây giờ nữa, vớ ai còn có dám bày tỏ báo không chịu bán theo giá mới. Đại để như các báo Dân Ý, Tiến B, Tin Sóng, 8 trang mà chỉ bán «son» có 15 tí, riêng Tiền tuyến thì lại chơi ngược: 8 trang chỉ bán có 12 tí. Các báo cỡ nhỏ như Cửu Dân, Dân Kêu còn ngơ hơn nữa: 6 trang, 8 trang cũng chỉ bán có 10 tí.

Nhưng đặc biệt nhất là báo Xây Dựng của cha Nguyễn quang Lâm thì có cần ghi giá tiền. Nghĩa là kẻ bán người mua linh động, theo đúng « hồi xuất tự do », trời sứt tùy hứng.

Một số người ngây thơ có vẻ ngạc nhiên ghê lắm.

Thực ra thì chả có chi là lạ hết. Những tờ báo như Dân Ý, Cửu Dân, Cửu Nước là của nhà nước. Giấy ở trong kho cả đóng cả khiêng, cứ in bừa phứa xong rồi mang vô Chợ Lớn bán đất như tôm tươi.

Còn tờ Xây Dựng thì của Nhà Thờ của Chùa mí li của Nhà Thờ thì đầu có cần lỗ là miễn là làm sao hoàng dương được đạo pháp chu toàn rồi.

QUẾ CÔNG CÔNG CẦU KIU!

Sau cuộc hành quân về khu tam giác thị¹ của cô bé Lê thị Tuyết, Quế công công đã bị báo chí Saigon, nhất là báo Sóng Thần của Chu Tử chơi xả láng. Chu Tử lại còn nói thẳng thừng rằng chính ông đã đích thân đứng ra thu thập các tài liệu để đánh một cú đối giá. Đánh cho Quế công công chết thối, chớ không thêm đánh vớ đánh vắn.

Quế công công đã phải cầu kiu tới tướng Hoàng Xuân Lâm nhưng tướng Lâm đại chi mà li xía vào một vụ mà khi nói ra những người đạo đức đều phải đỏ mặt.

Công công vốn là một mỹ tự do bọn nó bực ở trong chốn cung vi bày vẽ ra đề nâng bi những ông xếp thái giám, mặc dù là tất cả lũ chúng nó chả thàng chó nào có bi hết. Một là trời sinh chúng nó đểch có bi, hai là chúng nó trước khi bị đưa vô cùng hầu hạ các ông hoàng bà

chúa đều đã phải đi một đường thiên đẽ. Bởi lẽ nếu không thiên thì sẽ loạn to. Ai đã từng đọc những thiên thâm cung bí sử thì hẳn đều biết rằng mỗi khi nhà vua lâm hạnh mí một em nào sai thái giám đi triệu. Em đó được cung nữ tắm rửa sạch sẽ choàng một tấm mền mỏng lên người và không có được mặc quần áo chi hết, khi nào thái giám tới thì em nhẩy phốc lên lưng thái giám để cho nó công vô hầu đức vua. Thường thì ra nếu thái giám mà li có bi thì nhà vua chỉ có nước mần sai nhĩ.

Nay sở dĩ người ta gán cái mỹ tự « công công » lên đầu r ông tướng và lại có thêm chữ « Quế » kèm theo là vì ông tướng này ngoài cái vụ hành quân trên khu tam giác thị¹ lại còn dính líu vào một vụ buôn quế lậu trước đây. Chung qui cũng là tại ông tướng có cái để quá khờ Thiên bố nó đi để làm một thứ « công công », thì đầu đến nổi.

Hồi xảy ra vụ quế các cụ trong Giám Sát viện đã khui ra trước tiên, và đề nghị cách chức hẳn hoi. Dự luận cả si-vin lẫn mi-li-te đều bàn tán sôi nổi. Đám Ba Tàu ở Chợ Lớn đã mở một cuộc uýnh cá vĩ đại. Pae không buồn quế lậu cho rằng phen này Quế công công sẽ thân bại dương liệt, may mắn, khéo chạy chọt thì sẽ được đi làm đại sứ ở nước Trung phi cho gần gũi ông Bokassa. Phe có dính dáng đến cái sự buôn quế thì tại nhất định cho rằng, Quế công công sẽ tai qua nạn khỏi vì những sự tà phù hữu bất. Như thế, chưa biết chừng Quế công công lại được lên loa là đảng khác.

Rút cuộc, phe buôn quế đã chiến thắng vinh quang: Quế công công chẳng những đã không bị xây vấy chút nào mà bị còn được lên một sao nữa.

Tới bi giờ Quế công công lại bị sa lầy trên khu tam giác thị¹. Và lần này lại cũng chính các cụ Giám sát đích thân mở cuộc điều tra.

Lạy trời phù hộ cho Quế công công tai qua nạn khỏi như lần trước và lại lần thêm một sao nữa cho thiên hạ trắng mắt ra!

ÔNG CON CỨ CHƠI ÔNG BỐ HOÀI!

Mới đây, báo chí Saigon có nhận được một bức thư của ông Ngô xuân Thọ con trai cụ chủ tịch Giám sát viện Ngô xuân Tích, tố cáo ông Giám sát Phạm đình Hưng dớp hai cái vô xe hơi.

Cũng trong bức thư ấy ông Thọ còn cho biết thêm rằng 2 cảnh sát tiên Võ văn Phê và Lương văn Út, là vệ sĩ của 2 ông Giám sát Bùi văn Mạnh và Phạm đình Hưng đã can tội cướp song bạc ở Quận 4 và đã bị bắt quả tang.

Báo chí tương đương tuổi hát sen khiến cho cụ chủ tịch Giám sát viện lại phải lên tiếng cãi chính.

Ông con đã chơi ông bố, tất nhiên ông bố phải chơi lại.

Ông bố biểu ông con là vụ tham nhũng hai vô xe hơi là một sự vụ không trắng trơn. Còn 2 ông cảnh sát kia cũng không phải là vệ sĩ của hai ông Giám sát Hưng và Mạnh. Họ chỉ là những người được biệt phái đến giữ gìn an ninh cho Viện mà thôi.

Sách có chữ «Tề gia, trị quốc, bình thiên hạ». Trong nhà còn lục đã lục dụ, con thì cứ tìm những kẻ hở của bố để chơi, còn bố thì lại phải lo đối phó mí con như vậy thì trị quốc ra ràng được?

Một lẽ khác nữa, một khi đã mần cái chức ám sát nếu muốn dớp thiếu cha gì cách dớp, ai lại ngu dại đi dớp hai cái vô tu bin mà làm chi, vừa dơ dáy lại vừa khó nuốt?

HOA-PHONG
KỸ-NGHỆ KIM-KHÍ TRẮNG-MEN

VĂN PHÒNG : Đ.T. 38.105
54 - CHIÊU ANH CÁC - CHỢ LỚN

CƠ XƯỞNG : CHỢ LỚN
167^B NGUYỄN-DUY - BÌNH-ĐÔNG

Chuyên Sản Xuất Các Loại Sản Phẩm:

• THAU - THỐ - CHÉN
ĐĨA - CAMEN v.v..

&

Dụng cụ Y Khoa
BẰNG

KIM KHÍ TRẮNG MEN

ĐẶC BIỆT:

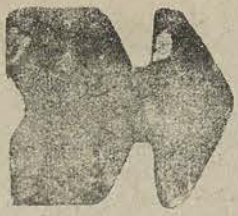
• TỐT
• BỀN
• RẺ
• SANG

(Nhãn hiệu cầu chùng)

Quý Khách
Chiến Cờ
VÔ CÙNG HOAN NGHÊNH

CHÉM RUỒI

Đàn đàn mà gầy tại trâu
Đạn đầu bắn xé gươm đầu chém ruồi.

VĂN QUÂN hạ thủ

XIN LÀM PHIÊN NGHĨA TRANG MỘT CHÚT

Trong tuần qua, có 2 cái chết thật lạ lùng thật đặc biệt. Trước hết là cái chết của nhà văn Tam Ích. Ông Tam Ích không những là một nhà văn mà còn một nhà báo, một học giả, một chiến sĩ kháng chiến chống Pháp, một giáo sư Đại học. Gần đây, ông sống cuộc đời âm thầm với nghề đi dạy học, soạn sách và tham gia hội Subub, một tổ chức của những nhà trí thức, chuyên nghiên cứu về những sinh hoạt tinh thần của con người.

Nhưng bỗng nhiên ông Tam Ích đã đi tìm cái chết. Lợi dụng lúc gia đình đi vắng, ông lên sân thượng, đứng lên một chồng tư điển và treo cổ lên xà nhà. Sau đó, ông đập đổ chồng tư điển và cái chết âm thầm lặng lẽ đã đến với ông, đem ông ra khỏi cuộc đời. Khi chết, ông để lại 4 bức thư tuyệt mạng gửi cho nhà cầm quyền, cho hội Subub và cho vợ con. Ngoài ra, ông cũng để lại hàng ngàn bộ sách quý giá.

Tới nay, nội dung 4 bức thư nói trên chưa được công bố nhưng có lẽ, trong đó, ông Tam Ích đã nói rõ về nguyên do cái chết của ông. Ông đã sửa soạn cho cái chết của mình thật chu đáo. Cách đây đúng 9 năm, nhà văn kiêm nhà cách mạng Nguyễn Trường Tam cũng đã sửa soạn cho mình cái chết như thế. Ông Tam chết đi để phản đối nhà cầm quyền thời đó đã chà đạp lên tự do, nhân phẩm và giá trị con người. Cả hai cái chết đều đẹp, đều hào hùng, đều làm cho mọi người phải ngẫm nghĩ.

Tuy nhiên, còn một cái chết nữa cũng không kém đẹp, kém hào hùng. Đó là cái chết của một thanh niên vô danh, khi chết đi đã không để lại một chút gì về lý lịch, về thân phận của mình. Nhà văn Tam Ích đã chọn cái chết âm thầm, kín đáo. Nhưng chàng thanh niên này lại còn âm thầm kín đáo hơn nhiều. Chàng lặng lẽ vào một nghĩa trang để sau này khỏi mất công người khác phải đưa chàng vào đó. Chàng tìm một chỗ vắng vẻ nhất kín đáo nhất trong nghĩa trang, rồi xăng lên mình rồi châm lửa đốt. Chàng có tình đốt cháy cả hai bàn tay để những người còn sống không thể căn cứ vào đó mà tìm ra lai lịch của chàng. Nhưng chàng cũng lịch sự với những người trông coi nghĩa trang khi để lại những giòng chữ viết vội lên một tờ giấy nhỏ: "Xin làm phiên nghĩa trang một chút". Và đây chính là dấu tích duy nhất và cuối cùng trong cuộc đời chàng. Nhưng với dấu tích này, người ta cũng không thể tìm ra lai lịch của chàng, không thể biết chàng là ai khi chàng đã có tình đốt nó đi.

Khi nghe tin về cái chết của nhà văn Tam Ích, tôi cảm thấy xúc động và khâm phục. Nhưng khi nghe về cái chết của chàng thanh niên vô danh nói trên, tôi không những xúc động mà còn thấy nó quyến rũ vô cùng. Tôi nghĩ chàng thanh niên tìm đến cái chết không phải vì những lý do tầm thường như tình duyên, như bệnh hoạn hay nghèo khổ. Với những lý do tầm thường, người ta không thể tự tìm cho mình một cái chết đẹp và lạ lùng như thế. Cái chết đó như một bài thơ, như một triết lý về đời người. "Xin phiên nghĩa trang một chút". Có mấy ai khi tìm đến cái chết đã bình thản lịch sự như thế, lịch sự với cả cái nghĩa trang, nơi sẽ chôn vùi thân xác mình vĩnh viễn. Thật ra, dù trước hay sau, con người đều có một lần phải làm phiên tới cái nghĩa trang. Nhưng thường thường, người ta đã làm phiên nó một cách ồn ào quá, hoặc tức tưởi, đau đớn quá. Và hầu như chẳng có ai viết lại những giòng cuối cùng cho nghĩa trang như chàng thanh niên bí ẩn kia.

Giữa lúc đời sống và tự do của con người bị đe dọa, bị tước đoạt, giữa lúc người ta đang chém giết nhau, đang tranh giành nhau tự lợi, giữa lúc đang có những cuộc cách mạng mùa thu, mùa đông ở xứ này, cái chết của nhà văn Tam Ích và của chàng thanh niên vô danh kia, hẳn đã làm mọi người phải suy nghĩ.

NHÀ NƯỚC NHÀ CHÙA VÀ ĐỒNG BÀO MIỀN TRUNG DI CƯ

Trên màn ảnh đài tăng hình nhà nước mới đây có hình ảnh một đoàn người già trẻ, lớn bé, liền ông liền bà, tay xách tay bồng, dắt díu nhau trèo lên máy bay di cư vào Nam. Đây không phải là cuộc di cư của hàng triệu đồng bào Bắc Việt vào năm 54 mà là cuộc di cư vào đầu năm 72 của những đồng bào ruột thịt miền Trung. Những người này có thể là những nạn nhân bão lụt, cũng có thể là những nạn nhân chiến tranh. Và cũng có thể là nạn nhân của những cuộc cách mạng mùa thu, mùa đông gì đó.

Họ đi thành từng đoàn, nghèo khổ, rách rưới, buồn thảm, rời bỏ quê hương yêu dấu, rời bỏ nhà cửa, ruộng vườn do ông bà, tổ tiên để lại để vào miền Nam lập nghiệp.

Họ chẳng mang theo được gì, ngoài hai bàn tay trắng và một chút niềm tin. Họ đau khổ quá rồi nên chỉ còn biết tin tưởng vào một vài lời hứa hẹn. Chính quyền hứa hẹn sẽ lo cho họ đời sống ấm no, đầy đủ. Giáo hội Phật giáo Ấn Quang cũng hứa hẹn sẽ bảo đảm đời sống cho họ. Như vậy là nhà nước và nhà chùa đã gặp nhau ở cùng một điểm: lo lắng cho những người dân di cư từ miền Trung vào miền Nam.

Nhưng nhà nước và nhà chùa lại có những chủ trương không giống nhau. Nhà nước thì bảo việc di cư một số dân từ vùng nạn sang vùng kia hiện nằm trong chương trình khẩn hoang lập ấp của chính phủ, chứ không phải vì một lý do đặc biệt nào khác. Còn nhà chùa thì lại cho rằng đây là "do tình thế đòi hỏi". Trong một văn thư thượng khẩn gửi đến các vị chánh đại diện Phật giáo miền Vạn hạnh, chỉ thị cho các cấp giáo hội vùng I Chiến thuật tiến hành lập một ủy ban di cư toàn thể Phật tử vùng này vào miền Nam sinh sống, Thượng tọa Thiện Hoa nhấn mạnh: "Để giúp cho đồng bào Phật tử tại các tỉnh vùng I CT di cư vào Nam an cư lạc nghiệp do tình thế đòi hỏi, thay mặt giáo hội, tôi trân trọng cung thỉnh và ủy nhiệm quý thượng tọa hoan hỷ phụ trách thiết lập cơ cấu hướng dẫn giúp đỡ việc di dân cho số đồng bào Phật tử tại các tỉnh trên và sinh sống tại các địa phương thuận tiện để tiếp tục cuộc sống trong khi tại xứ sở họ cuộc sống bị đe dọa mọi mặt."

Văn thư trên còn nhấn mạnh: "Vì tính cách khẩn cấp và trọng đại, mong quý thượng tọa hoan hỷ bắt tay vào việc." Mới đây, thượng tọa Huyền Quang, phát ngôn viên chánh thức của phe Ấn Quang cho biết đã có hơn 200 gia đình Phật tử tại tỉnh Quảng Trị đã di chuyển đến tỉnh Phước tuy lập nghiệp. Do đó, Giáo hội đã đề cử một phái đoàn Trung ương ra tận nơi nghiên cứu chương trình trợ giúp đồng bào di cư. Ngoài ra, Giáo hội cũng đề cử một phái đoàn khác bay ra Trung thành lập hồ sơ và lập bản liệt kê danh sách đồng bào muốn vào Nam để nhờ Hội HTI Quốc tế lo giúp phương tiện chuyên chở.

Như vậy thì cuộc di cư của đồng bào miền Trung vào Nam đã trở thành bí ẩn. Nhà nước thì bảo chỉ là chương trình khẩn hoang lập ấp. Và nhà chùa thì bảo "vì tình thế đòi hỏi, vì tính cách khẩn cấp trọng đại, vì tại xứ sở họ cuộc sống bị đe dọa mọi mặt..." Vậy, không hiểu nhà nào nói đúng.

Nhưng dù sao cuộc di cư hiện tại cũng làm mọi người liên tưởng tới cuộc di cư năm 54 trước đây và những người phải bỏ quê hương ra đi dường như cũng để trốn chạy một cái gì có tính cách khẩn cấp và trọng đại lắm. Nguyên sự việc PG Ấn Quang bỗng đứng ra tay trực tiếp tổ chức cuộc di cư cũng đủ thấy rõ tính cách "khẩn cấp" và sự đòi hỏi của tình thế. Chỉ có điều nhà chùa không chịu nói rõ về sự đòi hỏi này mà thôi.

Thế nhưng, dù với lý do nào đi nữa, mọi người cũng phải nghĩ ngay tới việc thiết thực là giúp đỡ

những đồng bào di cư và lo cho họ đời sống ấm no thực sự, chứ không nên để họ bơ vơ, đói khổ. Họ đã bỏ hết để vào đây, họ chẳng còn gì nữa. Nhà chùa tất nhiên không thể nào có đủ phương tiện để lo nôi cho hàng trăm, hàng ngàn gia đình cùng một lúc, vậy hãy bắt tay với nhà nước để cùng lo chung. Ở đây không đặt lý do chính trị chính em nữa mà hãy đặt tình nhân đạo lên trên hết. Trong chương trình trợ giúp những người di cư, thế nào cũng lại có những thanh tham những nhẩy vào để ăn cướp cơm chim của những người nghèo khổ. Vậy, nhà chùa cần tiếp tay với nhà nước để làm một phát diệt trừ tham nhũng.

Cùng hô hào và xướng xuất cuộc di cư, nhà chùa và nhà nước đều có trách nhiệm lo cho những người phải bỏ quê hương, ruộng vườn vào đây được an cư lạc nghiệp. Đây cũng chính là dịp để thử thách thành tâm thiện chí của nhà nước và khả năng của nhà chùa vậy. Để thử xem hai nhà sẽ xoay sở ra sao trong cuộc di cư này.

TÀI BA CỦA ÔNG NGOẠI LÂM

Một trong những vấn đề thời sự sôi nổi hiện nay là việc nhà cầm quyền Cà ri cay ra tuyên cáo chính thức nâng đại diện ngoại giao tại Hà Nội lên hàng đại sứ trong khi vẫn duy trì đại diện ngoại giao ở Saigon với cấp bậc tổng lãnh sự.

Khi làm công việc trên, nhà cầm quyền Cà ri cay còn nói rõ đã tính toán kỹ lưỡng, đã dự liệu những gì có thể xảy ra cho số Cà ri cay đồng đảo hiện sinh sống tại Nam VN. Như vậy là một lần nữa ông Ngoại Lâm lại đạt thêm một thắng lợi lớn về ngoại giao. Trần viên ngoại vốn là một người có tài. Từ khi về ngồi ở tòa nhà đường A. De Rhode, nền ngoại giao của Annamta đã khảm khá hẳn lên. Hết nước này tới nước kia đua nhau bắt bắt với Hà Nội. Sau Thụy điển, Thụy sĩ, bây giờ lại tới Ấn độ. Và Trần viên ngoại lại có dịp được "lấy làm tiếu" về những vụ này.

Vừa rồi, trong một cuộc phỏng vấn dành cho mấy tên thợ viết ngoại quốc, sau khi tuyên bố "lấy làm tiếu", Trần viên ngoại đã đe dọa sẽ gửi văn thư "phản kháng mạnh mẽ" hành động thiên lệch của chính phủ Ấn độ. Và quả nhiên, ngay sau đó, Trần viên ngoại đã gửi văn thư phản kháng thật. Văn thư được đọc liên miên trên các đài phát thanh và tăng hình nhà nước, cốt để cho quốc dân đồng bào biết là Trần viên ngoại đang phản kháng mạnh mẽ nước Ấn độ. Trong văn thư, Trần viên ngoại còn khuyến nhủ Ấn độ nên giữ lập trường vô tư đứng đắn đối với VNCH và CSBV.

Có lẽ đọc xong văn thư "phản kháng mạnh mẽ" nói trên, chính phủ của bà già giết giặc Gandhi sẽ lấy làm cảm động mà đoạn tình với Hindi để bắt bớ với Trần viên ngoại cũng nên. Trần viên ngoại lại còn dọa rằng chính phủ Annamta chưa muốn đoạn giao với Ấn độ nhưng "chúng tôi sẽ nghiên cứu những gì chúng tôi phải làm."

Nhưng dường như đã nhiều lần "nghiên cứu" mà Trần viên ngoại vẫn chưa biết sẽ phải làm cái gì cả. Có lẽ vì người cứ mãi loay hoay nghiên cứu như thế cho nên mới có cái kết quả ngày hôm nay. Mang danh làm ông Ngoại mà chỉ biết "lấy làm tiếu", "lấy làm buồn" và ra văn thư phản kháng về những sự việc đã xảy ra thì quả thật cũng nên lấy làm tiếu cho ông Ngoại Lâm lắm vậy!

Tuy nhiên, không phải chỉ có Trần viên ngoại của Annamta mà thôi, tại Hoa thịnh đốn, phát ngôn nhân bộ NG Mèo Charles Bray cũng cho biết Hoa kỳ sẽ "cực lực phản đối biện pháp ngoại giao trên người của chính phủ Gandhi." Một đảng "phản kháng mạnh mẽ", một đảng "cực lực phản đối", nhà nước Annamta và nhà nước Mèo là đồng minh với nhau là đúng lắm.

HEPACHAUT

VIỆN BẢO-CHẾ: HADZER

Nước cốt lá ARTICHAUT

Nước cốt GAN BÒ TƯỞI

SINH-TỐ B12

SINH-TỐ B1

SINH-TỐ B2

SINH-TỐ B6

SINH-TỐ PP

SINH-TỐ D2

YẾU GAN, NỒNG GAN

GẦY ÔM, MẤT NGỦ

MUN Ở MẶT

NGỪA MÈ ĐAY

THIỆU MÁU

LÀO LỰC, TÁO BÓN,

DƯỠNG THAI

MỠI MỆT

AN SỐ 72, 01/1/1969 NGÀY 03-00

CÔNG LÝ LƯƠNG TÂM

Đây là Tòa An lạ lùng và đặc biệt nhất trong lịch sử tổ tụng nhân loại: Pháp đình Lương tâm vì lời buộc tội, lời bào chữa đến lời khai của Bị Can đều phải phát lương tâm của mỗi con người trong chúng ta đúng với quan niệm «Jus vobiscum».

Tòa An Lương Tâm sẽ do Thiết Diện Phán Quan phụ trách trên tuần báo Con Ong mỗi tuần một phiên. Có thể trạng của Công tố viện, biện hộ của Trang sư đến phán quyết của Tòa sẽ không duy lý nhưng chắc chắn sẽ không phi tình vì tất cả đều phát xuất từ Lương tâm.

Bây giờ, chúng ta hãy cùng bắt tay vào việc nâng đỡ cái xã hội đang trên đường phá sản lương tâm và gột rửa cái nòng nọc của bất công ngược ngo

THIỆT DIỆN PHÁN QUAN

LƯƠNG GẠT

Một yếu tố cần thiết của tội lương gạt, chiếu điều 405 Hình Luật Canh Cải, là ý định của bị can dùng thủ đoạn gian xảo khiến người ta tin tưởng vào sự kinh doanh thật ra không có, hoặc vào quyền lực hay uy tín tưởng tượng của mình mà trao tiền của, tài vật, giấy tờ và như thế đã chiếm đoạt hoặc toàn chiếm đoạt tài sản của kẻ khác: phạt tù từ 1 đến 5 năm và tiền phạt từ 1000 đến 10.000 quan. Ngoài ra còn có thể bị tước dần quyền từ 5 đến 10 năm, chưa kể giả mạo sẽ bị ghép thêm trọng tội giả mạo nữa.

CÁO TRẠNG

Thích Pháp Nghiệp, tuổi Hợi, chưa có vợ, sinh quán tại xã Tham Xuân Xi, trú quán tại đại lộ Pháp Cường Địch Báo Hoàng Ân, phủ Sài Côn. Nghề nghiệp thầy chùa. Tiền án không. Bị câu lưu tại Ty Hồ Bồn hai lần vì tội trốn lính.

Bị truy tố về tội «dùng uy tín tưởng tượng của thầy chùa để lừa gạt».

Thích U Mê, tuổi Tuất, độc thân, sinh quán tại khóm Lật Long, trú quán tại đại lộ Pháp Cường Địch Báo Hoàng Ân, phủ Sài Côn. Nghề nghiệp thầy chùa. Tiền án không.

Bị truy tố về tội «đồng lõa lương gạt».

Chiếu hồ sơ của Tư pháp cảnh lại, sự việc xảy ra như sau:

Ngày Thìn, tháng Hợi, năm Hợi, quan Biện Lý chấp đơn của Đâu thị Bông cáo Pháp Nghiệp với sự hỗ trợ của U Mê lừa gạt y thị tiền triệu bằng dịch vụ bán nhà tọa lạc trên Phật địa tại đại lộ Pháp Cường Địch Báo Hoàng Ân.

Quan Biện Lý lệnh Tư Pháp Cảnh Lại thụ lý nội vụ được biết dân sự nguyên cáo Đâu thị Bông vì nghe lời đường mật của Pháp Nghiệp đã bán nhà, vay nợ trên 12 triệu đồng bạc để mua 3 căn nhà có tầng lầu tại Phật địa.

Ngoài Đâu Thị Bông còn một số nạn nhân của vụ lương gạt này đã khai trình vào thượng tuần tháng 11 tây, Thích Pháp Nghiệp gạt gẫm những người có tiền rằng ai muốn được một căn nhà lý tưởng ở mặt phố, tiện cho việc bán buôn và mở tiệm bán thịt chó, phải cúng dường cho y thầy chùa một số bạc mặt là 500.000 đồng tạm coi như là tiền cọc. Ngoài ra, mỗi căn cần kinh phí xây cất khoảng 4 triệu bạc nữa.

Hợp đồng mua bán nhà và đất thiêng trong Phật địa được ký kết giữa các nạn nhân cùng hai chánh phạm tông phạm Pháp Nghiệp và U Mê. Trên mỗi hợp đồng đều có đóng dấu và điếm chỉ giữa hai bên chứng tỏ có sự thuận mua và bán.

Công việc xây cất tiến triển có mọi khả quan. Phía mặt tiền nhà đã lắp cửa sắt, tráng granito theo đúng kiểu các nhà mồ trong nghĩa địa trường giả Mạc đình Chi. Bên trong, nền tráng men hoa, bắt xong điện. Tóm lại, chỉ còn chờ các sở hữu chủ, căn cứ trên hợp đồng, dọn tới là xong.

Bất đồ từ nội vi Phật địa, tức phía sau những dãy phố lầu thương mại nói trên, có khoảng 3 Đại Đội võ trang đầy đủ bằng khí giới giết người, hoàn toàn trái ngược với khung cảnh tôn nghiêm của thiền môn, tới chiếm lãnh những căn nhà nói trên. Hơn thế nữa, toán vũ trang còn lệnh cho mọi người không ai được bén mảng vào những cơ sở tân lập nọ, kể cả việc nhập nội đồ chuyên những đồ vừa được đi tới.

Sau khi chiếm đóng, toán người vũ trang cho nhân công tháo gỡ cánh cửa sắt, bứng tất cả kiến trúc trang hoàng mặt tiền tầng lầu rồi xây bit lại. Tường phía trên bị đập vỡ. Theo lời người chỉ huy nhóm vũ trang thì họ được lệnh san bình địa tất cả dãy phố tân lập để lấy đất thiêng trả về Phật địa, vì đây là một vụ lợi dụng danh nghĩa giáo hội của những giáo gian nhằm kiếm chác nơi các Phật Tử nhẹ dạ.

Tại Phòng Dự Thâm, nguyên đơn Đâu Thị Bông cho biết sản nghiệp y thị bị tiêu tan nên đã dùng độc dược quyền sinh hơn một lần nhưng nhờ bác sĩ tận tâm chữa chạy đã thoát khỏi tử thần trong đường tơ kẽ tóc. Điềm đặc biệt đáng lưu ý là Đâu Thị Bông vì tiếc của đang gần như loạn trí trong khi gần tới ngày nở nhụy khai hoa.

Các nạn nhân khác, đồng nghiệp Đâu Thị Bông, cũng đã cung với quan Dự Thâm rằng sau khi sự việc hư hỏng, họ được Thích Pháp Nghiệp cùng Thích U Mê giải thích chủ trương và đường lối mượn đất nhà Chùa kiếm chác nhằm thoa dịu bất bằng nơi các Phật tử nạn nhân đồng thời quy hoàn toàn trách nhiệm nơi Thích Võ Sư.

Riêng bị can và tông phạm đã cung không hề có chuyện đòi vi thiêng nửa triệu mà chỉ nhận đó là tiền đặt cọc. Thích Pháp Nghiệp khai trình với bản tính từ bi, hi xả, không Tham Xán Xi mặc dù sinh đẻ tại xã mang tên đó, y can đã vận động với các thầy chùa Thích Võ Sư và Thích Hộ Xoàn chấp thuận cho Phật tử được ăn mày cửa Phật bằng cách biến Phật địa thành khu thương mại. Trong khu nên có quán nhậu thịt chó vừa tiện, vừa kín. Chủ trương biến Phật địa thành nơi buôn bán sầm uất chẳng qua cũng là chỉ tiêu hữu sản hóa Phật tử mà Thích Pháp Nghiệp thường có dạ quan hoài từ ngày còn trốn lính.

Thích U Mê cung tương tự lời khai của Thích Pháp Nghiệp. Ngoài ra còn nhấn mạnh việc chia lìa, xỉ phần đất thiêng trong khuôn viên Phật địa đã được chấp thuận bởi thành phần đầu não trụ trì tại đây gồm Thích Võ Sư, Thích Hộ Xoàn, Thích Pháp Nghiệp và y tông phạm.

Khi được hỏi có phải y can lẫn tông phạm đã toa rập để lừa gạt những người quá tin nơi giáo lực của thầy chùa không? tại cả hai chỉ niệm Phật hiệu và thiêng tọa chứ không trả lời thẳng câu hỏi mặc dù đã được lặp lại nhiều lượt.

Điềm đặc biệt trong lúc cung, Thích Pháp Nghiệp lẫn Thích U Mê đã nhiều lần hô khẩu hiệu đả đảo giáo gian, triệt hạ ma sư, ma tăng kèm theo những câu chống Cộng.

Các nạn nhân còn trình bày thêm rằng nội vụ nếu không được giải quyết thỏa đáng hầu tránh thiệt hại cho mỗi cá nhân thì họ sẽ lần lượt tự sát để phản đối việc làm mờ ám, bất chính, đây lương gạt tính của những thầy chùa nuy tạo nhằm ăn không trên 50 triệu.

Bằng vào các lời khai và căn cứ nơi chứng từ gồm các hợp đồng ký kết giữa các nạn nhân và Thích Pháp Nghiệp lẫn Thích U Mê, cả hai y can cùng tông phạm đã can tội «sử dụng uy tín giả tưởng của thầy chùa để lừa gạt» những người nhẹ dạ. Tội trạng dự liệu và trừng phạt theo điều 405 Hình Luật Canh Cải.

Làm tại Viện Chương Lý ngày 10 tháng 1 năm 1972

TRẠNG CỦA CÔNG TỐ VIỆN

Thưa Ông Chánh Thâm.

Thưa quý Tòa.

Đây là lần thứ nhất, Pháp đình Lương Tâm xử một vụ lương gạt xuyên qua hành vi lợi dụng giáo quyền của các thầy đạo cao, đức trọng. Quan Biện Lý đã xử dụng công tố quyền xin truy tố kẻ phạm pháp chẳng những vì lý do lương tâm mà còn vì tiền đồ của nền quốc giáo. Trước khi Luật sư biện hộ cho bị can và tông phạm, công tố viện xin phát biểu ý kiến.

Vẫn trong khung cảnh quen thuộc của pháp đình Lương Tâm, số người tham dự phiên xử hôm nay thuộc thành phần nạn nhân đã đành. Còn lại hầu hết là Phật giáo đồ thuần thành, có tâm huyết với tín ngưỡng đang theo, có ưu tư tới thăng trầm và bất hạnh đối với Phật

giáo, có con em hay thân thích đã hy sinh để bảo vệ đạo pháp trong tai kiếp cách đây chưa lâu.

Thưa ông Chánh Thâm, thưa quý Tòa, họ hiện diện ở Pháp Đình hôm nay để ghi nhận lương tâm nơi chúng ta còn hay hết hoặc đã mất từ lâu đối với thảm cảnh ô nhục mà một thiểu số tăng lữ đã và đang lợi dụng cửa thiền như một công cụ nhằm khai thác lợi lộc riêng tư hầu thỏa tham vọng.

Căn cứ cáo trạng của Viện Chương Lý, Công tố Viện xin tóm tắt nội vụ như sau:

Thích Pháp Nghiệp và Thích U Mê sau khi được thỏa thuận của Thích Võ Sư và Thích Hộ Xoàn đã chia Phật địa thành từng lô nhỏ, xây cất những kiến trúc bằng vật liệu nặng hầu biến nơi thiêng liêng thành khu thương mại. Công việc làm ăn sắp đến hồi kết thúc thì đổ vỡ vì những nguyên nhân thâm kín nào đó. Tất cả kiến trúc bị phá hủy. Mỗi căn trị giá trên 4 Triệu bạc đã nhận trước của các hữu chủ được san bình địa. Trước khi việc xây cất được khởi công, mọi thủ tục thương lệ như hợp đồng, đặt cọc đã được thực hiện chu đáo giữa những kẻ mua và người bán.

Tại Phòng Dự Thâm, bị can và tông phạm nhằm chạy tội lương gạt đã quy trách cho những bậc chân tu khả kính, đạo đức cao ngất từng làm mờ Ngưu Đầu đó là Thích Võ Sư và Thích Hộ Xoàn.

Thưa ông Chánh Thâm, thưa quý Tòa, từ lâu nay, xuyên qua báo chí và dư luận, người ta ghi nhận khá nhiều thị phi tai tiếng chung quanh một thiểu số thầy Chùa sử dụng giáo lý của Đức Phật như một thứ bùa mê thuốc lú và lạm dụng cửa Thiền như một công cụ để thực hiện những dịch vụ không nhằm tạo công ích cho Phật giáo đồ. Thiểu số thầy chùa này đã vì nhiều lý do đang biến quốc giáo thành 1 giáo phái của riêng họ, chẳng những nghiền nát niềm tin nơi Phật tử thuần thành, mà còn khiến các tôn giáo bạn nhìn vào với cặp mắt hồ nghi, thiếu thiện cảm. Quý vị cũng như chúng tôi và toàn thể mọi người chẳng ai quan niệm giáo lý dạy kẻ tu hành phải hoang dã, tham lam, biếng lười. Song thay thế, giáo lý của hầu hết tôn giáo đã và đang bị phá sản bởi những thiểu số con buôn khoác áo nhà tu mà Pháp Nghiệp và U Mê là bằng chứng hùng hồn.

Riêng với Phật giáo, đã hơn một lần, các thiện nam tín nữ thuần khiết thắp mắc tự hỏi phải chăng tín ngưỡng họ đang theo bị trầm luân trong tư dục nhỏ nhen của nhóm lãnh đạo bất xứng. Chính nhóm đó đã tự tạo cho giai cấp họ những đặc quyền cao ngất, sống xa hoa đời trụ chẳng khác những lãnh chúa thời trung cổ kèm thêm biệt tài lũng nhục tin đồ bằng chính uy quyền giả tưởng.

Trước lương tâm con người, trước lương tâm của Phật giáo đồ thuần thành cũng như bởi các lẽ nêu trên, công tố viện yêu cầu ông Chánh Thâm và quý vị chiếu điều 405 Hình Luật Canh Cải trừng trị thích đáng Thích Pháp Nghiệp về tội «dùng uy tín tưởng tượng của thầy chùa để lừa gạt» và tông phạm của y tức Thích U Mê về tội đồng lõa. Bởi chúng cả hai đều được coi là đồng nghiệp của giai cấp thầy chùa đang âm mưu làm băng hoại niềm tin nơi Phật tử đối với Phật Giáo. Hơn nữa, hình phạt dành cho y can và tông phạm còn được coi như hồi chuông cảnh tỉnh nhằm đánh thức hàng ngũ ma tăng.

Trân trọng cảm ơn ông Chánh Thâm. Kính chào quý vị.

BẢN ÁN

Sau biện hộ của Luật Sư, tòa nghị án:

1.— Tha bổng bị can và tông phạm vì nghi vấn, bởi lẽ luật pháp quốc gia cũng như giáo luật không hề dự trừ hình phạt dành cho thầy chùa kiêm nhiệm vai trò con buôn để thực hiện những thương vụ buôn Phật, bán But.

2.— Truyền cho Thích Pháp Nghiệp và Thích U Mê đương nhiên tọa hưởng bằng lộc, tùy theo vai vế và chức sắc tại chùa Ma Hôn Quý Âm.

3.— Truyền Đâu Thị Bông và các nạn nhân xỉ nhà, xỉ đất tại Phật địa đường Pháp Cường Địch Báo Hoàng Ân phải bồi thường danh dự cho Pháp Nghiệp và U Mê vì cả hai đã góp phần công khó trong việc húy đạo, triệt tiêu giáo lý Đức Phật.

4.— Cho Thích Pháp Nghiệp được đặc cách miễn dịch vĩnh viễn, kể cả khi phá giới, nhiên hậu tiếp tục dịch vụ buôn bán tín ngưỡng.

THIỆT DIỆN PHÁN QUAN

Trao quyền định hối suất cho Hành Pháp là trao luôn mạng sống của người dân

* Thượng viện và các Dân biểu đối lập có trách nhiệm cố gắng ngăn cản cho bằng được việc trao toàn quyền định hối suất đồng bạc cho H.P.

Cách đây hai năm, sau khi làm một phát tăng thuế kiểm ước, hành pháp đã muốn nắm trong tay trọn quyền sinh sát, bằng cách gửi sang Quốc Hội dự thảo luật chương trình. Dự luật này trao cho hành pháp toàn quyền về kinh tế tài chánh trong một thời gian giới hạn.

Hạ viện đã thông qua luật chương trình, nhưng Thượng Viện phá được và để ra cái luật thị trường hối đoái song hành.

Mới đây, sau phát "Cách: Mạng Kinh Tế Mùa Thu", hành pháp lại chuyển sang Quốc Hội dự thảo luật trao cho chính phủ toàn quyền ấn định hối suất đồng bạc.

Tối 6-1-72 vừa qua, Hạ viện đã chấp thuận dự luật này với 61 phiếu thuận, 35 phiếu chống, 2 phiếu trắng và 61 dân biểu vắng mặt.

Có một điều rất vô lý, là các dân biểu đối lập này, phía đối lập liên kết có tất cả hơn 70 dân biểu, thế mà lại chịu để cho phía "gia nô" thắng với 61 phiếu, đã là gia nô thì đương nhiên phải bỏ phiếu theo ý định độc lập. Nhưng tại sao phía đối lập đồng mà lại thất bại. Sự việc khó hiểu này làm cho người ta phải tự hỏi một là phía đối lập vô trách nhiệm chỉ giỏi chống đối bằng mồm. Hai là phía đối lập bị mua chuộc, có ý vắng mặt để phía gia nô thắng.

Trao cho hành pháp toàn quyền định đoạt hối suất đồng bạc, là điều vô cùng nguy hiểm. Dự luật do Hạ

viện chấp thuận hôm 6-1-71 còn bết hơn cả luật chương trình.

Hiện nay, quyền ấn định hối suất vẫn còn trong tay Quốc Hội. Mỗi khi muốn thay đổi hối suất (phá giá bạc), phải có Quốc Hội đồng ý mới được. Nhờ đó, hành pháp không thể lợi dụng quyền thay đổi hối suất để phá giá bạc bừa bãi. Người Mỹ cũng không thể làm áp lực hành pháp phá giá bạc, vì đó là quyền của Quốc Hội.

Nay, nếu hành pháp có trong tay quyền tự do thay đổi hối suất, người dân sẽ sống trong tình trạng pháp phòng lo sợ thường trực. Vì không hiểu bạc bị phá giá lúc nào. Tối đi ngủ có 10 ngàn đồng, nếu sáng sau nhà nước phá giá bạc 5000, thì coi như đêm qua đã bị mất cắp, 5000 đồng. Người có tiền không dám gửi nhà băng vì đồng bạc có thể bị phá giá bất cứ lúc nào. Và mỗi lần phá giá coi như một lần bị... ăn cắp! Người dân đặt mau 1 chiếc xe, một cái tivi hay radio v.v., không thể tin chắc khi hàng về vẫn được hưởng giá cũ. Đã trừ tính sẵn một món tiền để mua hàng, nhưng hàng chưa về mà bạc bị phá giá, thế là phải chạy thêm tiền, bao giờ năm được hàng trong tay mang ra khỏi cửa tiệm mới chắc ăn.

Với quyền tự do định hối suất trong tay, chính phủ sẽ khỏi cần thu thuế làm chi cho mất công. Mỗi khi cần

thêm tiền, cứ việc phá giá bạc, là tha hồ thu vào. Muốn định mỗi đô la ăn mấy trăm, hay mấy ngàn VN cũng được. Chẳng bao lâu tiền VN sẽ thành mô giấy lộn, ngoài ra, khi chính phủ được trao quyền tự do định hối suất, Mỹ sẽ tha hồ làm áp lực, vì mỗi lần thay đổi hối suất, Mỹ có lợi nhiều nhất. Mỹ phải chi tiêu nhiều đô la ở VN, hiện nay, Quốc Hội chỉ cho chính phủ Mỹ đổi mỗi đô la lấy 118đ Việt Nam. nên Mỹ rất muốn áp lực chính phủ đổi hối suất, nếu cho họ đổi mỗi đô la ăn 500đ VN, tức là có lợi gấp 5 lần hơn hiện nay. Mà Mỹ càng có lợi, dân Việt Nam càng chết.

Do đó, người ta rất buồn khi Hành Pháp không muốn

đưa vào thể Quốc Hội để khỏi bị Mỹ làm áp lực thay đổi hối suất, mà lại muốn nắm trọn quyền này trong tay.

Người ta buồn hơn khi thấy đám gia nô ở Hạ Viện đã nhảm mắt chấp thuận nguyên văn dự luật của hành pháp.

Người ta cũng buồn khi đám dân biểu đối lập đã vắng mặt quá đông, để đám gia nô thắng dễ dàng.

Dự luật trên hiện đã lên tới Thượng Viện nơi đây có hai cách để ngăn chặn. Một là ngậm tôm như dự luật miễn thuế lương bổng, thì còn lâu hành pháp mới nắm được quyền thay đổi hối suất.

Hai là cố bác bỏ. Nếu Thượng Viện bác, dự luật sẽ trở lại Hạ viện. Nơi đây phải

có 2 phần 3 tổng số dân biểu mới giữ lại được (bác quan điểm của TV). Cứ theo kinh nghiệm chung quyết luật ngân sách ngày 11-1-72, khi dự luật trở lại Hạ viện, nếu phía đối lập cương quyết bác, thì phía gia nô với cỡ 80 người cũng không làm gì được. Nhưng biết đâu sẽ chẳng có những vụ mua chuộc ngầm ngầm?

Đầu sao, sau khi 61 dân biểu đã chấp thuận việc trao quyền định hối suất cho chính phủ, bây giờ người ta chỉ còn hy vọng vào Thượng Viện, và phía dân biểu đối lập ở Hạ viện.

Hy vọng hơi mong manh, nhưng còn nước còn tát. Hãy cứ hy vọng thêm được ngày nào hay ngày ấy, để khỏi phải thất vọng quá sớm.

Gãi háng

● GÃI SĨ

CŨ MÀ MỚI

Trong khóa họp bất thường đầu tuần trước, Hạ Viện đã chung quyết luật miễn thuế lợi tức cho những ai có lương tháng 30.000đ trở xuống (360.000đ một năm).

Dự luật này do Hạ viện đã chấp thuận ngay từ tháng 12-1969, khi chuyển lên Thượng Viện thì nằm chết tại đó trên một năm trời. Mới đây Thượng Viện mới thảo luận, nhưng lại chấp thuận một dự luật hoàn toàn khác với dự luật do Hạ Viện chuyển lên.

Khi dự luật chuyển lại cho HV chung quyết thì HV đã bác bỏ hoàn toàn quan điểm của TV, giữ lại nguyên dự luật chấp thuận từ tháng 12-69.

Chỉ còn đợi Tổng Thống ban hành, là những người có lương tháng từ 30.000 đồng trở xuống sẽ khỏi phải đóng thuế lợi tức. Dự luật này thỏa mãn một số người nhưng có nhiều khuyết điểm.

1— Mức miễn thuế cho người lương 30.000đ, được ấn định từ tháng 12 - 1969, khi đó, đồng bạc có giá trị hơn bây giờ nhiều. Hai năm sau, đồng bạc mất giá quá nhiều, thế mà mức lương miễn thuế vẫn là 30.000 đ.

2— Khuyết điểm thứ nhì là những ai có lương tháng từ 30.000 đ trở xuống được miễn thuế. Tất cả những ai có lương tháng từ 30.000 đồng trở lên đều vẫn phải đóng thuế. Ví dụ, một người có lương tháng 31.000 đ, mà phải đóng thuế mỗi tháng 5.000 đ, chỉ còn 26.000 đ. Như vậy là lãnh lương cao, mà được hưởng ít, chẳng lẽ những người có lương trên 30.000 đ phải xin sự lương để đỡ thiệt? Không hiểu vụ này sẽ giải quyết ra sao?

SẬP TIỆM VÌ ĐỨC TGM

Tuần lễ vừa qua, Đức Tổng Giám Mục Saigon đã được báo chí nhắc nhở tới rất nhiều.

— Trước hết là vụ Đức Tổng bị... xét căn cước. Vụ này xảy ra từ sáng 25-12-71

nhưng đến nay vẫn có nhiều người nhắc tới. Sáng ngày Lễ Giáng Sinh, như đã trừ tính từ trước, Đức Tổng Giám Mục Saigon tới Quân Lao Gò Vấp, để làm lễ trước các cán phạm Công Giáo. Khi Đức Tổng đến trước cửa Quân Lao, thấy có biển ngữ "chào mừng Đức Tổng Giám Mục Saigon" đăng hoàng, nhưng ngài bị ông lính gác cửa hỏi căn cước. Ngài không mang theo căn cước, thế là đành lộn về. Cũng may Đức Tổng Giám Mục Bình là người trầm tĩnh, không có máu tranh đấu, nếu không thì thật phiền.

Thượng cấp nên gán cho ban gác cửa Quân Lao mấy chiếc mè dầy tờ tướng nhờ đức tính cần thận hỏi căn cước cả Đức TGM tới dâng lễ.

Ngoài ra hãng thông tấn tư VTS tuần qua cũng đã bị đóng cửa vì đăng tải một lời tuyên bố của Đức Tổng Giám Mục.

Sau ba ngày đình bản vì vụ tăng giá giấy, đa số các báo ra chiều 5-1-72 đều đăng bản tin của VTS nói rằng Đức Tổng Giám Mục đã phàn nàn về việc sách báo khiêu dâm thì tràn ngập, trong khi đó những tờ báo chống cộng, có lập trường Quốc gia vững chắc, thì lại thường hay bị hốt. Do đó, Đức TGM lo ngại có những phần tử phá hoại len lỏi vào cơ quan kiểm duyệt sách báo. Đức TGM không hề cải chánh bản tin VTS, nhưng hãng tin này bị B Thông tin rút giấy phép về tội... loan tin... thất thiệt. Chẳng hiểu thất thiệt ở chỗ nào?

SẬP TIỆM ĐỒNG LOẠT

Cách đây mấy tháng, có tất cả 7 hãng thông tấn tư, cạnh tranh với nhau cứ loạn cả lên. Nhưng rồi lần lượt bị đóng cửa, chỉ còn có 5 hãng là TV, TMN, và VTS, nhưng tuần qua, cả ba hãng trên đều bị rút giấy phép.

Có một điều rất vô lý, là cái hãng tin cung cấp tin tức cho báo chí. Báo quảng bá rộng rãi các bản tin thì không bị đóng cửa, nhờ có quy chế báo chí bảo đảm, trong khi các hãng tin có thể bị rút giấy phép dễ như chơi, vì bị rút giấy phép quá dễ, nên các hãng thông tấn tư bị nằm trong cái vòng luẩn quẩn: vì không được bảo đảm vững chắc, nên không thể làm ăn đàng hoàng. Không thể làm ăn đàng hoàng nên... lại bị đóng cửa. Không biết đến bao giờ mới thoát khỏi cái vòng luẩn quẩn này.

Lại được trao quyền đập đầu tham nhũng

LIỆU CỤ PHÓ GÃI HÁNG LẦN NÀY CÓ LÀM NÊN CHUYỆN ?

Cách đây ba năm rưỡi, khi cụ Phó giải háng, lúc bấy giờ dự luận còn gọi là ông già gân, tái xuất giang hồ ở chiếc ghế Thủ Tướng, câu đầu tiên Cụ hứa với quốc dân đồng bào, là sẽ đập đầu tham nhũng.

Dân khoái lắm, nhưng sau hơn một năm ngồi ở dinh sở thú, Cụ chẳng đập được cái đầu tham nhũng nào. Và buồn nhất là chẳng những tham nhũng vẫn lớn mạnh như được bón phân mà tham nhũng còn nảy sinh ngay trong họ hàng của Cụ. Cuối cùng trước khi về vườn giải háng, Cụ đã tuyên bố một câu để đời: "nếu diệt hết tham nhũng, rồi lấy ai làm việc?".

Bây giờ, sau khi hy sinh hết tiết tháo để đóng vai phụ trong cuộc độc diễn 3-10, theo các tin tức mới công bố, Cụ

Phó giải háng lại được Tổng thống ủy nhiệm cho trách nhiệm đập đầu tham nhũng, một dân biểu vốn là người thân cận của cụ Phó, trước kia là Bộ trưởng liên lạc Quốc hội của cụ, mới tuyên bố trước đây, khi ngồi ở ghế thủ tướng Cụ không có đủ quyền hành nên không diệt được tham nhũng, bây giờ được Tổng Thống trao toàn quyền, nên sẽ làm được chuyện lớn, nói vậy ra trước đây Tổng Thống không muốn diệt tham nhũng sao?

Tuy nhiên, dù đã biết tài đập tham nhũng của Cụ Phó khi Cụ ngồi ở cái ghế Thủ Tướng, bây giờ cũng cứ hy vọng xem sao. Nếu Cụ làm nên chuyện thì càng hay, nếu không, thì đầu lại vào đó, cũng chẳng hại gì.

Cả kẻ dè ngõng

CHÓ CHẾT VÀ BÁO CHẾT

Một đêm lạ của Cách mạng Kinh tế Mùa Thu, là hàng ngàn chú khuyển lần đầu ra chết.

Các báo cũng có vài ba lời bàn về nguồn tin chó chết này. Nhưng rồi cuối cùng, cũng chỉ đặt ra vài ba nghi vấn. Người chết thì còn có thể tìm ra manh mối, vì có thể điều tra, hỏi han tới nhân chứng. Còn như chó chết thì đành chịu, vì chó không biết nói. Dù cho đảng Dùi Cui có bắt được vài ba chú chó, đánh cho hộc... bỏ ra, thì chó cũng chẳng khai được gì. Chết tới cả hàng ngàn con chó, nhưng chưa có chú chó nào bị bắt. Chó sướng hơn người ở đó.

Người ta quan tâm tới vụ chó chết này, chỉ vì phong trào chó chết xảy ra trong những vùng được tả như một vòng đai quân sự. Nơi đó, Mỹ trú ngụ cũng nhiều. Vùng Trương Minh Ký, Trương Minh Giảng, Công Lý là những con đường ngoại ô dẫn đến phi trường Tân sơn nhất. Bởi vậy, người ta đưa những lý do quân sự và chính trị vào vụ chó chết. Thật cũng vinh dự cho chó.

Chẳng bù với cái chết của một người đàn bà trên đường Nguyễn Trãi. Chỉ vì bị tinh nghi là mẹ mìn mà bị dân chúng xúm lại đập chết như một con chó. Tới bây giờ, cũng chưa được các cơ quan Nhà Nước tuyên bố một phát tên họ, lý lịch. Xác vùi ở đâu cũng không ai hay. Sự có mặt hay vắng mặt của người đàn bà ấy, thật chẳng khác gì sự có mặt hay vắng mặt của một chú khuyển, còn kém nữa là đằng khác. Có lẽ là vì Nhà Nước của chúng ta chưa kiểm soát được hết một trăm phần trăm dân số, chứ nếu kiểm soát được, thì chúng ta đã biết được tên họ và lý lịch của người đàn bà này. Thấy chuyện chó chết thì cũng nhắc lại chuyện cũ về người chế nghe chơi.

Cái tin về hàng ngàn con chó chết, người ta chỉ được đọc trên báo. Nguồn tin này, cũng chẳng ai cần phải kiểm vì chó chết thì chắc chẳng phạm gì tới qui chế báo chí. Bởi vậy, mới có những lời bàn vung vít. Có kẻ thích bàn về những vấn đề quân sự đao to, búa lớn thì nghĩ ngay tới một vụ tấn công kiểu Tết Mậu Thân. Lữ Cộng Sản đã giết chó, để có thể nhờ những con đường và ngõ hẻm đó, đột kích êm thấm vào những khu quân sự. Nghĩ vậy, thì có vẻ coi thường nhân viên Dùi Cui và Nhân Dân Tự Vệ của chúng ta nhiều quá. Chẳng lẽ được hưởng lương Nhà Nước, được cấp phát súng ống, mà lại không hữu hiệu bằng... chó hay sao?...

Nhưng chó chết cộng đồng, xét ra cũng là một điều khó giải thích.

Người không có chủ, nhưng mà chó thì có chủ. Người mới có thể chết đói, nhưng chó không thể chết đói. Hơn nữa, chó lại là một y sĩ tài ba, thường tự chữa bệnh cho mình bằng cây cỏ, nên không sợ sự tăng giá thuốc tây của Nhà Nước. Ấy thế mà chó lại lần đầu ra mà chết hàng loạt thì thật lạ. Có kẻ cho rằng chó đã phạm một cái tội nặng nề gì lắm, cho nên trời mới phạt như vậy.

Nhưng chó nào có phạm tội gì?... Còn nhớ vào ngày tuyên thệ vinh quang, hình như một chú chó đã phạm tội khi quân. Hôm đó, dù cho các cơ quan an ninh canh gác thật kỹ, lục soát từng ống cống, khe tường, cửa lớn cửa nhỏ chung quanh nơi hành lễ đều phải đóng kín, ấy vậy mà một chú chó cũng lọt vào được. Nếu mà chú lọt được vào, ngoan ngoãn như các ông công chức hay nhân

dân tự vệ đồ thành, đứng yên lặng dự lễ, thì không chừng chú không có tội, mà lại còn được tuyên dương. Nhưng chú cứ chạy nhùng nhằng, rồi nổi hứng, tới một chiếc cột của đài tuyên thệ, co một cẳng lên, tề ngang một phát vào chân cột. Máy thẳng phóng viên, ký giả, mũi lõ, mắt xanh thấy cảnh đẹp mắt quá, mang máy chụp hình và quay phim ra, cứ thế mà chụp với quay lia lịa. Còn đám ký giả và phóng viên nội hóa, thấy cảnh ngàn năm một thuở ấy thì xúm nhau lại đoán đê. Tất cả đều đoán con số đê 93. Cầu là chó mà cầu cũng là chín chó đá thì phải đê một cẳng lên. Có bốn cẳng mà đê lên thì còn ba. Đánh đê số 93 là đúng quá.

Cái tội của chú chó đá vào chân cột đài tuyên thệ ấy, thật là một tội không thể tha thứ, đáng phải chu di ba họ. Có thể vì lẽ đó mà trời phạt, bắt cả hàng ngàn chú chó vùng ngoại ô Saigon, phải đi một chuyến tàu suốt đẫy chẳng?...

Có kẻ thì gật gù khen rằng cái quyết định lần ra chết hàng loạt của tập đoàn khuyển, là một quyết định sáng suốt, đáng được khích lệ. Với cuộc Cách mạng Kinh Tế Mùa Thu, con người sẽ chẳng còn cái gì mà dớp. Đây là nói về đám dân nghèo là lũ quân nhân, công chức quèn. Không dám nói tới các ông lớn giàu, vì theo lời Tổng Thống nói, các ông lớn giàu vì nhờ vợ của các ông lớn, chịu khó buôn bán tào tẩn. Đám dân chúng nghèo kiệt, xác xơ có lẽ cũng vì có vợ không biết buôn bán. Lũ chó của dân nghèo, biết rằng số phận của mình rồi đây cũng sẽ được biến thành những món chả chia, tiết canh, rựa mặn, lòng dồi, nên tự ý chết trước. Chờ vài ba tháng nữa mới chết, mà lại chết vì chính bàn tay của chủ mình thì thật thảm lắm. Bởi vậy, chó bèn rủ nhau làm một phát "khử bắt lai hề."

Chó chết là hết chuyện... Nhưng không, chó chết chưa hẳn là hết chuyện, vì kẻ viết chuyện chó chết vẫn chưa chết. Cần phải cho những kẻ đó chết luôn. Và xin thưa, những đũa hay viết chuyện chó chết là những thằng làm báo.

Nói cho đúng ra, thì những thằng làm báo, chẳng cần phải giết chúng nó, thì chúng nó, cũng đã sống ngoặc ngoài quá rồi. Thằng nào mà cần nặng được bốn chục kí lô, đã kể như là béo tốt. Còn phần đông, đều như những bộ xương cách trí biết đi.

Các người hãy trông một thằng kia vừa đi qua mặt các ngài. Mặt thì vêu vao, hốc hác, quần áo thì xộc xệch. Lúc nào cũng kéo lê quèn quẹt đôi dép. Tay ôm một mớ bài vở và một chồng báo. Ciáng đi khòm khòm, không bao giờ dám ngẩng mặt lên, cái mặt gàn như song song với mặt đất. Các ngài có biết đấy là ai không?... Xin thưa đó là một thằng làm báo, đang trên đường đi tới tòa soạn để viết lên hàng hàng châu ngọc, lời lời gấm thêu. Hạng người như thế thì chỉ cần một cái búng tay nhẹ cũng đủ chết. Phát tăng giá giấy báo lần này của Nhà Nước không phải là một cái búng tay nhẹ mà là một nhát búa tạ ngàn cân.

Giá tiền một ram giấy báo bây giờ là một ngàn hai trăm đồng. Cứ ba đồng là một tờ giấy báo trắng, chưa được in chữ. Một tờ báo tám trang là hai tờ giấy báo. Như vậy chưa có chữ, tờ báo ấy đã giá sáu đồng. Nhưng phải tính gấp đôi lên, vì báo nào mà bán được một nửa tổng số in ra đã là một tờ báo đắt khứa. Vậy là mười hai đồng. Tiền công in tiền tòa soạn, tiền mướn văn phòng, tiền điện thoại, đi cả một trăm thứ tiền cộng vào với con số mười hai đồng ấy, để bán cho nhà phát hành với giá tiền mười sáu đồng, vì nhà

phát hành hưởng ba chục phần trăm tiền lời. Cứ làm thử một cái tính cộng so qua như thế, cũng đã thấy một tương lai bị đất, dẫn vào con đường đi tới nhà bà chị cả Đợi.

Đang giá từ mười lăm đồng một tờ báo, tăng lên hai mươi lăm đồng, tờ báo bỗng biến thành một thứ xa xỉ phẩm. Hơn nữa, một tờ báo mà đọc xong thì coi như... đồ bỏ. Ấy thế là phong trào mướn báo vụt leo thang. Báo in ra thì nhiều nhưng bán chẳng bao nhiêu. Có bán được chẳng nữa, họa chăng bán kí lô cho mấy ông Ba Tàu Chợ Lớn.

Chó được chủ nuôi mà còn chết, huống chi là báo. Vậy thì báo chết theo chó, đó là lẽ đương nhiên. Người ta tính rằng sau cái Tết con Chuột, sẽ có tới một nửa con số báo hàng ngày ở đây sẽ tịch. Cứ một tờ báo mà tịch là có mười thăng ký giả thất nghiệp. Vậy thì hai chục tờ báo mà rụng, thì chắc chắn là có hai trăm thăng ký giả phải tới tiệm cơm của anh Nguyễn Kiên Giang, ăn cơm bố thí. Tiệm cơm của Nghiệp Đoàn thì lại ở mãi tận quận 10. Bò được tới tiệm cơm bố thí, thì không chừng "bắt chuẩn chuẩn" ở giữa đường. Tình trạng thật là bi quan. Không hiểu các ông Nhà Nước đang ngồi ở những nơi cao vòi vọi, có nhìn xuống những thằng làm báo, đang nghĩ tới một tương lai vất vưởng, bấp bênh?

Hiện nay, đã có nhiều thăng ký giả đòi nghề. Không hiểu sao, khi một thăng ký giả, bỏ nghề viết lách để kiếm một nghề khác, là nghĩ ngay tới Chó. Bạn Trọng Tấu, nghĩ tới nghề nuôi chó, dạy chó và bán chó. Còn bạn Văn Chi thì đang có ý định mở cửa hàng bán thịt chó. Còn những bạn nào có ý định làm chó, tình nguyện mang cái cổ để và cái xích để sửa gâu gâu, thì kể hèn này không biết.

Kể từ ngày hoàn tất việc ba ngày tranh đấu để lại tiếp tục ra báo, thì tới nay mới được một tuần lễ. Tuy rằng cũng có xáo động đấy, nhưng cũng chưa lấy gì làm dữ dội, đang trong thời gian thăm dò. Phải chờ chừng một, hai tháng nữa mới biết được, có cầm cự nổi với tình trạng này nữa hay không.

Chó chết và báo chết, chỉ vì mắc phải tội phạm thượng. Đó cũng là một kinh nghiệm đau đớn để sống ở đời. Chỉ có chó nhà nghèo sống ở vùng ngoại ô mới chết. Chó của các ông lớn sống trong vi la giữa thành phố thì vẫn sống khỏe, sống hùng, lúc nào cũng lê cái lưỡi dài ra để phụng sự bà lớn. Còn báo thì chắc là báo nghèo sẽ chết. Còn những tờ báo giàu, chắc rằng rồi đây vẫn sống phây phây.

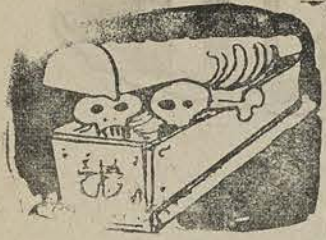
Ở trong một xóm, một làng, phải có tiếng chó sủa, tiếng gà gáy, tiếng heo kêu, mới đúng là một làng xóm còn giữ được phong thái đồng phượng cổ truyền. Nay thiếu đi tiếng chó sủa, tất nhiên là không còn là một xóm làng nữa rồi...

Trong một nước, phải có báo chí, để nói lên những điều xấu, điều tốt của xã hội. Nay chỉ còn lại một loại báo đã được huấn luyện để nói như một con vịt, thì cái xã hội này cũng chẳng còn gì để tô điểm cho cuộc sống.

Rồi đây, khi tiếng súng không còn nổ nữa, người ngoại quốc bước vào xứ này, chỉ còn thấy một sự im lặng mênh mông. Chó đã chết hết rồi. Báo cũng chết hết rồi. Du khách sẽ tự hỏi rằng, ở đây, có còn ai là người sống không, hay chỉ là một nghĩa trang mà chung quanh là những người chết biết cử động?...

ĐÊ HỨC CÁN

Loe ma?

nhức đầu. Thời buổi kinh tế mùa thu Nhà báo chỉ bù đầu, lo kiếm giấy, còn thời giờ đâu, mà đó với đám cái con khếch!

Anh bạn già, bèn ngắt ngư giải đáp rằng: «Mấy cha Đặc Biệt Pháp Viện chứ còn ai nữa kia. Họ được quyền xét tội của Đức Vua nếu Vua phạm quốc». Đây, cái danh xưng, nghe hách xì xằng nhất nước và lương lậu cũng ra gì chắc hẳn hơn lương tống tống. Nhưng thực tế, ở cái xứ sở này, mấy Ông Tòa Bất đắc dĩ ấy chỉ có ngồi chơi soi nước dài dài có mà đợi đến Tết Ma Rốc, cũng đếch có việc mà làm. Bởi muốn xử tội vua thì quốc hội phải hùng mạnh chứ lực lượng gia nô, của Dân bản An Nam quốc, được mô tả là hùng hậu nhất nhì Đông nam á châu sức mảy mà dám mô để Vua! Sở dĩ, gia nô xứ ta chưa đoạt chức vô địch tay sai hành pháp, là vì còn gặp đối thủ đáng nể xứ Cú Sám. Nhận xét về nghệ thuật nâng bi và bọ đít của gia nô hiện đang lúc nhúc tại hạ bộ Giao Chỉ quốc. Bởi, họ cần sửa sai hiến pháp, thì a lè háp, họ rủ nhau họp ban đêm và sáng sớm mai, ti vi đài ca hát Đại Hàn đọc phom phom quyết nghị của quốc hội Cao Ly để trình trọng yêu cầu Phác chính Hy, làm ơn vì dân, vì nước, ra ứng cử tống tống thêm đợt nữa. Xứ ta, gia nô tuy cũng hết lòng nưng, chưa dám xâm mình, như Cú Sám. Do đó, chức quán quân vô địch bọ đít, danh đề lọt vào tay Đại Hàn dân quốc. Thật đáng tiếc vô cùng!

CÁCH MẠNG BƠ SỮA!

Theo tin các báo, để giúp đồng bào ăn Tết con Chuột cho sớm tu, Bộ Kinh Tế vừa quyết định tháo khoán một số ngoại tệ để nhập cảng một số hàng xa xỉ phẩm như sau:

Rượu 48189 đô la, bơ 3974 đô la, trái vải hộp 16970 đô la, kẹo 5561 đô la, bào ngư hộp 34320 đô la, nho khô 9981 đô la, nấm đông cô 4545 đô la, táo đỏ khô 1800 đô la, bạch quả 1170 đô la, táo khô 2984 đô la, Chà là khô 3395 đô la, nấm mèo 2760 đô la.

Như vậy, rõ ràng là nhờ ơn Cách Mạng mùa thu... lá rụng, đời sống của dân xứ Mít Cộng Hũe này đã tiến bộ vượt bậc, và mức sống của dân Annamta rõ ràng cao bằng mức sống của Âu Mỹ: uống toàn rượu ngoại quốc, ăn toàn sơn hào hải vị. Có người bảo: bộ kinh tế chơi khôn, muốn thực thi chính sách chiêu hồi. Rồi đây, rượu ngoại quốc bơ, táo, sơn hào hải vị tràn ngập chợ búa, mấy thùng cộng thêm bơ sữa rượu ngọt, sẽ mô về xin chiêu hồi lia lịa. Trong lúc thăng dân ngu khu đen «cuộc gia» chỉ biết nhìn mà thèm chảy nước miếng, vì... không có tiền mà mua.

Cái oái oăm là cũng chính cái Cách mạng mùa thu bơ sữa đó đã làm tăng giá các nhu yếu phẩm như gạo, nước mắm, thịt cá v.v. một cách kinh khủng ngày một, và thăng dân ngu khu đen phải đóng khổ may ra mới chạy theo kịp sự leo thang giá cả ấy.

Đến oái oăm khác nữa là đài trời đánh tối nào cũng cho phát hình màn hoạt cảnh đề hề Phi Thòan giảng giải một cách ngây ngô rằng «đừng quên dùng rượu ngoại quốc, hàng ngoại quốc để tiết kiệm ngoại tệ» và hề Thanh Hoài với cái cảnh say sưa nhậu nhẹt, cứ lái nhái một cách vô duyên rằng «với Cách mạng mùa thu nước ta sẽ đứng lên hàng đầu ở Đông Nam Á». Hàng đầu về cái gì??

Thời đẹp đi, ông Trời đánh ơi! Trống đánh xuôi, kèn thổi ngược. Và ông nưng bi một cách quá bi đi!

CHỨC TƯỚNG GÌ HÁCH NHẤT NƯỚC MÀ...CŨNG VÔ TÍCH SỰ CŨNG NHẤT NƯỚC?

— Đố biết, nghề nào có danh xưng hách nhất nước, mà lương bự nhất nước, lại chuyên ngồi chơi soi nước... cũng nhất nước?

— Anh bạn già, phỏng vấn ngược tụi Con Ong và đánh cá 1 châu Mác Ten linh đình!

Một ông nhanh nhẩu đáp: «Thì...là bố ông Tổng Thống chứ còn ai?»

— Sai bét!

Nhà chủ báo Hồ Anh ngồi cạnh, cũng nói chen vào: «Thì...đại công ty cổ vấn tối cao bu quanh Đức Vua đó!»

— Cũng cóc có đúng!

Mình vỗ vồn nóng tính liền nổi giận la hét om xòm rằng: Thời thì chịu thua mẹ nó đi, cho đở

còn thêm cái sứ mạng «Sư Tô diệt tham nhũng», do chính đức vua Annam ủy thác.

Thế là, tham nhũng nước này, sắp mở đợt hội liên hoan! Vì nhờ tay bác Hương là có châu... tha hồ mà du dương, vì bác đã lý luận rằng: «Giết tham nhũng, thì lấy ai mà màn việc bây giờ nè!»

Vui về thế đó! Thảo nào mà tống tống trao cho bác cái nhiệm vụ thần sầu ấy!

Nay Ng bá Bất Lương, lại moi gương bác là mới thề, om xòm, rằng: «sẽ xây am đi tu đếch màn chi nữa đâu. ? Thế mà, Lươn Lẹo lại a la sô vô cái chức Quan Toa xử tội Vua với chức tước rất long trọng về bề ngoài này, nhưng rất ư là vô tích sự về bề trong. Lươn Lẹo tha hồ ngồi nhà ôm bà già Bửu hiệp, mà khỏi bị tiếng đồn hợp. Lại vẫn lãnh lương hơn 100 xin ngon lành như ốc chó vậy. Xin thân ái chúc mừng anh gia dịch Ng Lươn Lẹo, cứ nghe thấy tên ông là... con nít vãi phân ra si lộp rồi đó! Nhân dịp đầu năm mới, cũng xin cầu nguyện cho anh già mau mau về cõi Phật để cho hạ bộ thêm phần sáng sủa và hăng Tô bia thêm được khứa sộp!

DÂN AN CHIA-BỊ TỐ TRÁC

Chỉ nội trong 1 ngày, 9-1-72, ở thủ đô đã xảy ra ba vụ nổ súng cứ như trên màn ảnh diễn phim cao bồi vậy! Ở đây, diễn viên lại là dân «an chia» vô phước gặp ngày Tô Trác, nên mấy chú đưng đầu nhâm, với quý quan cớm chim, toàn là loại có hạng. Nhờ Trời, vì chạm trán với các cao thủ về tác xạ, nên cả ba đám gồm 6 chú đã bị khai tử, hai mạng, bị bắn què giò hai mạng và thoát thân được hai tên.

Chuyện cần nói đây là, bọn «an chia», tức cướp giết ngang xương, đều có võ khí và đều khai hỏa tấn công—liền sau khi vô được chiến lợi phẩm của nạn nhân—Và đặc điểm cần đề cao là, hành động can trường của mấy sĩ quan Bản Dân. Họ đã không nề hà dẫn độ, sợ trách nhiệm, nên họ mới đủ bình tĩnh, dù vừa bị cướp bắt thân, lại bị bọn an chia rút chó lửa quạt phủ đầu, thế mà mấy bạn đó, vẫn tỉnh táo hạ gục kẻ gian phi. Mong rằng: Ông quan năm Nguyễn Khắc Bình nên đặc biệt khen thưởng những sĩ quan Cảnh Sát đã làm dân chúng rất hài lòng; nếu như quý vị được dự kiến, màn xúm quanh coi tên cướp bị đạn què cẳng nhâm nhớ lấy lực, thì mới thấy quần chúng cảm thù tụi này đến độ nào!

Tương cần tóm tắt qua, vụ thứ 1, ở Tân cảng, tụi cướp đưng phải thầy La Văn Liệt, xếp an ninh chìm kiểm soát trên xa lộ Thủ đức. Vì, vô phải thứ dữ, nên tụi an chia bị thầy Liệt bắn hạ. Thủ phạm là 1 thầy đội, 1 phé binh. Vụ thứ 2 tại Triệu Đà, tụi hủi vô nhằm đưng quan ba Cao trọng Nghĩa, đại úy cảnh sát, và dù bị bắn trước, quan ba họ Cao vẫn thổi được 1 phát trúng ngược tên cướp và 1 phát nữa trúng bụng, tên này hiện có nhiều triển vọng được gọi ra Hotel Đô La Tha Ma. Và vụ chót ở Nguyễn tri Phương, cũng đưng nhè đưng xếp an ninh chìm, nên 1 tên chết chui tọt vô gầm xe đép, 1 tên què cẳng bị còng tại chỗ.

Vấn đề cần lưu ý là cướp năm nay, không phải là tụi du thủ, du thực, ngoài lẽ pháp luật, mà khôn khở thay, họ toàn là thầy chú có súng và giấy tờ chứng minh đảng hoàng. Thật khó mà vô trúng tụi bọn này, khi chỉ cần 1 tích tắc, thoát khỏi phạm trường thì có Thánh cũng chả dám đưng vô người chúng. Bởi toàn là tay tở hết trơn. Coi chừng kéo chúng dám đốp ngược trở lại để bắt mình bỏ bốp!

Bây giờ, lại xin là 1 sự bàn luận, về chức Đặc biệt pháp viện, vừa bầu bán, trong đó có... nhân vật lớn... bị tở bở, và danh tiếng lừng lẫy tở mẹ, nói ra là cả nước biết ngay tụt suyết—đó là anh già đê Ng. bá Lươn. Hẳn từng hiền hách, ngồi ghế xếp chúa gia nô, chuyên viên sai gặt... Và được kể như anh già li, trơ, chịu nhục tại tình và—nổi bật nhất tại Nhà Hát Tây—đợt I của Hạ Bộ mền cộng huê số dách.

Ấy thế mà bề trên, đếch chịu tin dùng thêm 1 khóa nữa. Nên chỉ cho «soóc ti» gương ở đơn vị Phước Long gọi là, đên đáp công lao «gật... rất tích cực» và thề hết mình với chế độ dù ai chửi đổng, chửi tây kệ bở chúng nó chửi mãi mới mồm.

Thế rồi, từ sau ngày bị chượt cái ghế chủ tịch hạ bộ, để lọt vào tay NBC... Anh già Lươn Lẹo bèn buồn ghê gớm lắm. Hẳn bèn tuyên bố những nhit rằng: «Qua sẽ lập am đề tu hành. Qua thề, đếch màn chính chi, chính em nữa, vì đó cóc phải là nghề của qua. Qua cũng chẳng có thêm bà già Bửu hiệp nữa đâu. Vì... thực tế, Phình Dê (tức gái già theo tiếng lóng của giới giang hồ) đối với qua, là món hàng: «No bụng mà đói con mắt». Dù có thoát y cả 100 000, qua cũng đành chịu chết! Nếu có Yêu qua cũng chỉ có thể yêu bằng mồm, hay bằng lưỡi mà thôi. Mà yêu kiểu đó, tức bụng, ngạt mũi thấy bà!»

Thấy anh già Lươn Lẹo, có vẻ chán đời quá xá. Anh em ký giả ngồi tại hạ bộ, liền tới nghiệp so đê (tức anh già, trái nghĩa của phình dề). Ai ngờ, khi có vụ ứng cử Đặc biệt pháp viện, người ta lại thấy có tên Lươn Lẹo. Và, anh già đậu vào hàng thứ ba, đứng trên 1 ông bạn đồng lương với cụ phát triển sắc tộc...

Như vậy, là Lươn Lẹo, đã bị lay cái tính của bác giáo Hương. Đó là đặc tính «Nuốt chứng lời thề». Khi bác thề, đếch màn chín trĩ nữa, về gãi gãi, và trồng hoa, nhưng, bác lại mò ra Nghị sĩ. Rồi bác còn làm Phó tống tống nữa kia. Nay bác

HÀNG KHÔNG VIỆT NAM

VỚI FAN JET BOEING 727

* Phi cơ tối tân □ 106 Hành khách □ 900 cây số giờ □ Tiếp đãi nồng hậu □ Thức ăn chọn lọc

SAIGON — HONGKONG — TAIPEI — OSAKA □ TOKYO — VIENTIANE — BANGKOK — PHNOMPENH — KUALA-LUMPUR — SINGAPORE — MANILA,

Trạm vé Quốc Tế
116, NGUYỄN HUỆ — SAIGON

ĐT 91.624 — 91.625 — 91.626 — 92.446 — 92.449
90.370 — 90.371 — 90.372 — 90.373.

HAZAMA-GUMI, LTD.

Civil Engineers, Architects, Contractors
HEAD OFFICE
1-1-1, Minami Aoyama, Minato-ku
Tokyo — Japan — Tél: (402) 8171

SAIGON OFFICE:
42, Thuận Kiều — Saigon
Tél: 37.626
P.O. BOX: 1060 Saigon

CÁO TRƯ

Hãng HAZAMA-GUMI phụ trách tái thiết Bệnh viện Chợ Rẫy, xin trân trọng loan báo: Nhờ sự cộng tác của hai chánh phủ Việt—Nhật nên đã có chương trình tái thiết Bệnh viện Chợ Rẫy. Bản hãng chân thành cảm tạ toàn thể Quý vị đã cộng tác với chúng tôi. Công tác tái thiết Bệnh viện Chợ Rẫy này vì các lý do kỹ thuật xây cất nên Bản Hãng dự tính tự đảm nhiệm lấy nên không có vấn đề cho thầu lại, vậy đề tránh các sự ngộ nhận có thể xảy ra Bản Hãng xin trân trọng loan báo cùng toàn thể Quý vị được rõ.

Hãng HAZAMA-GUMI, LTD.
Phụ trách tái thiết Bệnh viện Chợ Rẫy

PHÚ ĐỀ GIAO CHI

CONNELL UNIVERSITY
LIBRARY
27 1972

BÓN CŨ SOẠN LẠI

Kinh nghiệm từng cho thấy cứ mỗi lần dân lên ngồng cò cò lên than oán về nạn vật giá leo thang, thì y như ông Kinh Tế nhà nước lại giả vờ sốt thương lo lắng vội ra ngay thông cáo dọa bỏ bớt những đũa bất lương nào dám chơi trò đầu cơ tích trữ. Dĩ nhiên đó chỉ là một sự đe dọa suông, vì sau đó bọn gian thương vẫn tiếp tục màn nghề gian thương trong miền thơ thối hân hoan như thường.

Lần này cũng thế: Sau thành quả sáng choang của cuộc cách mạng kinh tài vừa qua, đa số dân đen các kẻ bèn «ngáp ngáp» như cá mắc cạn khiến ông kinh tế mũi lòng quá, ông liền bôn cũ soạn lại với đôn cầu nào «dọa bỏ bớt» cũ mềm kẻ trên.

Theo sự điều tra của phái viên C.O đặc biệt sau phù hăm dọa gian thương mới nhất này của ông Kinh tế nhà nước, không kể những tên Ba Tàu Chợ Lớn, cười rung cả lỗ rốn lẫn bụng phê ra, ngay đến những đũa dân đen đói rách cũng phải ráng óm cái bao tử rỗng rỗng mà phi cừu... giữa cơn hấp hối hiện giờ.

BỘ «CÒN CHỜ»

Sĩ dĩ cái Bộ Kinh tế nhà mình cứ hay bị mang tai mang tiếng, chẳng qua cũng vì... trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường: nhiều món hàng sắp được tăng giá, nhà báo hỏi, các ông lớn trong bộ cứ óm à óm ở, nhưng kỳ thực trên thị trường giá đã tăng mẹ nó mất rồi!

Điều đó có nghĩa là bọn con buôn luôn luôn có tay đờ trong Bộ, và cứ mỗi lần tăng giá là lại một lần gian thương tham những chia nhau vớ bở.

Chẳng hạn như mới đây lại xảy ra vụ thuốc lá nội địa tự động tăng giá từ 5 tỉ đến 15 tỉ một gói.

Có hỏi, các ông trong Bộ cũng chỉ trả lời vớ vẩn là «còn chờ quyết định của Ủy Ban vật giá». Nhưng thử hỏi trong khi các ông đang «còn chờ» thì đũa khốn lìn nào đã xì ra cho gian thương biết, để thuốc điều leo thang ào ào làm khổ mấy đũa ghiền chất khói vậy? Muốn trả lời câu hỏi này, có lẽ cũng lại phải «còn chờ» một phù nữa chẳng?

ĐỒ TRƯỞNG BA TÀU MUÔN NĂM

Cái bang Nguyễn Văn Thống, chủ tịch Ủy Ban Nội Vụ viện Hát Bội, vừa làm một phát khuyến cáo nhà nước là không nên tổ chức bầu Đồ Trưởng lúc này, vì nếu bầu thì chắc chắn cường quốc Annamta sẽ có một ông xếp chúa thủ đồ người Ba Tàu ngay.

Phát khuyến cáo kẻ trên của cái bang Thống đúng ra chỉ là 1 phát khuyến cáo cũ mềm. Cái bang Thống đã cộp dề niềm ưu tư từ lâu của bọn Con Ông. Cách đây mấy tháng trước, chính bọn Con Ông từng nêu thắc mắc đó ra với lý do rằng bọn tài phiệt Ba Tàu đông địa lắm, tội nó dám quang ra đòi ba chục tỉ để mua chức đồ trưởng như chúng ta mua gói thuốc hít bát tờ xanh vậy.

Tuy nhiên thời gian qua đi thì ý nghĩ đôi khi cũng phải khác trước. Quan niệm của bọn C.O. bây giờ đã hoàn toàn đối nghịch với viễn tượng chúng ta sẽ có một ông Đồ Thị Trưởng Ba Tàu. Theo lẽ thì chúng ta phải lấy làm một sự hân hạnh nếu quả thiệt sau này một vị Ba Tàu tài phú nào đó sẽ «may mắn» trúng cử chức Đồ Thị trưởng mới đúng. Vì chỉ có những bậc tài phú Ba Tàu nước Chợ Lớn mới rành đủ mọi mảnh khốe tham nhũng, đầu cơ, buôn lậu, ăn và đút hối lộ, vân vân. Một khi nắm được cái ghế đồ trưởng ngon lành trong tay rồi, với mớ kinh nghiệm đời dàu vừa nói, vị Đồ Thị trưởng Ba Tàu đó dĩ nhiên sẽ không để cho bất cứ 1 thuộc cấp lem nhem nào qua mặt mình, sẽ thăng tay trừng trị tận gốc rễ, sẽ tan sát tuyệt căn tuyệt nọc. Thế là giường máy nhà nước đó thành lúc đó sẽ tha hồ mà lành mạnh...

ÔNG NGOẠI NGỜ NGẮN LẠI VẮT VÀ

Chỉ vì cái vụ Bà Bảy Giảng đi «nâng bi» Hà Nội, ông Ngoại Ngờ Ngần của chúng ta lại bị một

phen vát vả, ra thông cáo, họp báo, triệu ông Tổng Lãnh Sự Chà tới, đánh điện tùm lum, mệt ngất ngư, đã móm lại ném thêm chút nữa...

Đã thế, mấy ông Dương Lão và Hạ Bộ cũng không thương còn xài xề là tại nền ngoại giao của ta cứ ngỡ ngàng quá nên mới xảy ra cơ sự. Thế thì có đau cho ông Ngoại không cơ chứ! Muốn được Bà Bảy «nâng bi» đâu phải dễ, ít ra cũng phải biết thương thức món cà ri nị, mà ông Ngoại chỉ khoái có cơm Tây, đâu có chịu nổi món cà ri cay ăn vô là rụng hết răng?

Rồi hết bị xài xề lại lo sốt vó vì những vụ hăm he xuống đường «bề hồi đồng» các anh Bảy. Nếu không khéo đề phòng, đề các anh Bảy bị «bề» thật, thì lại đến lượt dư luận quốc tế sẽ lên án ông Ngoại Mít là «ngớ ngẩn» chứ không phải chỉ có dư luận quốc nội không thôi.

Mà nếu ngăn chặn gắt củ kiệu, các phần tử «nóng máu» cũng sẽ nổi sùng, sẽ chề nhà nước chúng ta cù lẩn, tại sao lại hiền khô vậy, tại sao không tổng cò tui nó về xứ cà ri?

Trên đe dưới búa, đảng nào cũng khổ. Nếu biết thế ông Ngoại đã đâm thêm ngòi vào cái ghế ngớ ngẩn, ở nhà bán thuốc tây đếm bạc khoẻ ru, thuốc tây càng lên giá bạc càng đông, càng lăm lăm!

THÊM MỘT ÔNG DÂN BIỂU LỰU ĐẠN

Đúng là Nhà Hát Annamta đã bị một cái «chuông» gì đó, nên cứ lâu lâu lại có một ông ồm lừ đạn vô, dọa non dọa già sẽ cho nổ! Nào lính què ồm lừ đạn vô, nào là sĩ quan chống tham nhũng ồm lừ đạn vô, rồi khóa trước cũng đã có ông Dân biểu Chấy Rận móc lựu đạn ra trong lúc tranh luận về luật bầu cử làm cho từ Cụ Chủ Tịch xe Đò đến các Dân biểu gặt, Dân biểu ngáp đều phải co giò chạy tóe khói?

Lần này lại đến ông Dân Biểu hăng tiết vịt Vũ công Minh đòi quang lựu đạn để phản đối vụ tăng giá hàng QTV, Bồn cũ cứ soạn lại hoài, thoát đầu còn thấy óm, nhưng thét rồi chán hơn cơm nếp nát. Vừa vừa thôi chứ mấy ông, bộ hết phương tiện tranh đấu rồi hay sao, mà cứ phải xài mồi lựu đạn? Sao mà mấy ông nghèo sáng kiến thế?

Nói trắng ra là dọa bằng lựu đạn bây giờ hết t linh rồi, chẳng ai ngán đâu. Bây giờ là Cách Mạng mùa thu, cái gì cũng leo thang, nếu có muốn dọa, ít nhất các ông phải óm vô 5 kí plastic may ra mới có người chạy, chứ còn lựu đạn thì... xin lỗi, họ coi như pháo tếp!

TỔNG CUỘC «VÔ LƯA»

Một ông Dân Biểu Bình Định vừa phát xia một lời lẽ hơi nặng: trên diễn đàn Nhà Hát ông ta phom phom gọi Tổng cuộc tiếp tế là tổng cuộc «vô lư», nói nôm na là ăn cắp!

Nguyên do, theo ông, là vì tổng cuộc đã đoạt những phần gạo tốt và bán gạo mục nát cho dân chúng. Chỉ có thể thôi mà ông Dân Biểu dám chụp lên đầu Tổng cuộc tiếp tế trong sạch của chúng tôi là «ăn cắp» thì kẻ ra ông cũng bạo phôi đấy. Ông đã sống ở đất nước này lâu năm, ông còn lạ gì dân chúng nghèo khổ đâu có cần để ý tới gạo xấu, gạo tốt, miễn có gạo nhét đầy bao tử là xà và rồi! Trái lại chỉ có những người quyền cao chức trọng mới xứng đáng ăn gạo tốt, để người có đủ sức làm việc, chạy áp phe, và chơi bời du hí chứ!

Như vậy phải nói là tiếp tế hợp lý chứ sao gọi là «ăn cắp»? Ông Dân biểu Bình Định đã thông cảm dùm chưa, nếu rồi, xin ông rút lại cái danh từ «ăn cắp» nghe ghê quá, và sửa lại là Tổng cuộc «bỏ túi» cho nó nhẹ nhàng và cũng có phần sát đúng hơn!

CHỚ NÊN KHEN THƯỞNG ÒN ÀO

Sau khi thế bưng bưng của cuộc cách mạng kinh tế mùa thu, nền trộm cướp liền được đà thừa hưởng xông lên tại khắp nơi trong nước. Tình trạng Hít cốc này khiến toàn quân toàn dân ta luôn sống trong tình trạng hồi hộp, rất dễ đau tim. Bởi vậy,

ĐA DANH cầm tròng

ngày vừa qua khi nghe tin một đảng cộng sản đã anh dũng sủa chó lửa giết chết tươi một tên cướp giết vào pho que giờ tên khác tại đường Nguyễn Tri Phương nước Chợ Lớn, thì ai nấy cùng tỏ vẻ hân hoan ra mặt và đều mong mỗi ông quan năm (sắp đeo sao) chúa đảng dúi cui tặng thưởng người anh em cõm chim hữu công kia 1 tấm mẽ đay «Dúi cui đệ nhất hạng» để kêu bằng khích lệ tinh thần tất cả họ nhà dúi cui trong công tác trừ gian khử bạo. Chỉ riêng bọn CO là không quan niệm đại dột như thế. Theo bọn Con Ông, hành động pho chết tươi quân cướp giết của ông bạn cõm chim vừa kể là rất quý, rất đáng khen thưởng. Tuy nhiên nếu có khen thưởng thì chỉ nên khen thưởng một cách kín đáo thôi, đừng làm ồn ào lộ liễu quá, kẻo tội trộm cướp nó hải nó bảo nhau cảnh giác đề phòng thì là hồng cả. Các đảng viên dúi cui sẽ hết dịp lập công, dân lành sẽ bị tội trộm cướp hỏi thăm sức khoẻ một cách tinh vi và tai hại hơn, và nhất là các nhà màn cách mạng kinh tế mùa thu sẽ buồn vì thấy thành quả cụ thể của mình bỗng dưng kém sồi nổi hẳn đi, tề lăm.

MÚA GÂY VƯỜN HOANG

Tuần qua, sau khi làng báo xứ Mít bị 1 quả tai nạn khủng khiếp bằng biện pháp tăng giá giấy lên cao vọt của ông kinh tế nhà nước, thì giới thông tấn tư Annamta cũng bị ông Thông tin chính phủ ra lệnh dẹp tiệm không sót một mống. Tình trạng tàn sát để sợ này làm cho bọn thợ viết hốc hác thấy rõ, chưa chi đũa nào cũng có cảm tưởng con mụ cá dơi đã sập sẽ hiện đến trước mặt rồi. Chỉ riêng một mình ông quan năm lãnh chúa nước Vê Tê Ích là vui thật vui hoan hỉ quá cỡ thợ mộc. Chẳng thế mà trong bữa phải đoàn báo bđ nước Nhật bđ đến viếng thăm quốc gia Vê Tê Ích ngày vừa qua ông lãnh chúa quan năm đã mạnh miệng khoe âm lên rưng rưng thông tấn của ông phổ biến vừa sâu vừa rộng như nước, tờ như báo «mỗi ngày một thẳng cứng» của ông đúng là đại nhưt trình vì bán mạnh ghê lắm, dân đưng Giao Chi đũa nào cũng mê mẩn còn hơn mê nhân tình lựng.

Những lời khoe khoang vừa kể của quan năm Vê Tê Ích sau khi bay lợt ra ngoài, mọi người nhâm nhi đều cảm thấy hết sức có lý. Vì nếu tình trạng tàn sát hiện giờ tiếp tục được duy trì một cách dẻo dai và bền bỉ, thì trong 1 tương lai không xa chắc chắn nó sẽ trở thành sự thực không ai chối cãi được. Hiện tượng đó dân An Nam kêu là tình trạng «múa gây vườn hoang» vậy.

NGÀN TRƯỚC

Theo tin các báo, thì CS sẽ mở nhiều trận đánh lớn từ nay cho tới trước ngày mừng 7 tết Con Chuột, mục đích là để cho Nixon ẽ mình chơi khi qua thăm Hoa Lục, biết được như thế, nên ta đã ngăn ngừa trước bằng những cuộc hành quân và tấn công liên tục vào những nơi có quân CS tập trung, và riêng không lực Mỹ cũng đã dội bom hàng ngày trên những con đường mà CS dùng để xâm nhập từ Bắc vào Nam, không lực Mỹ còn mở những cuộc tái oanh tạc BV nữa.

Bài học tất Mậu Thân là bài học đắt giá trong «lịch sử chiến tranh» VN, nên từ sau vụ Mậu Thân đến nay, mỗi năm gần những ngày tết đến, là những người chiến sĩ lại cực khổ ngày đêm đề canh phòng, bảo vệ cho dân chúng hậu phương được hưởng những ngày xuân tươi đẹp, êm lành. Vậy chẳng cần đọc lại quốc văn giáo khoa thư người dân cũng biết là mình có bổn phận phải nhớ ơn chiến sĩ bằng cách đóng góp cho cây mùa xuân chiến sĩ.

Quản lý: HOÀNG THỊ QUÝ

In tại nhà in DÂN NGUYỄN

54 Võ Tánh Sài Gòn

Một số 25đ. Một tháng 100đ. Một năm 1200 đồng.